

Dansk udgave

Meddelelser og oplysninger

64. årgang

9. august 2021

Indhold

IV Oplysninger

OPLYSNINGER FRA DEN EUROPÆISKE UNIONS INSTITUTIONER, ORGANER, KONTORER OG AGENTURER

Den Europæiske Unions Domstol

2021/C 320/01	Den Europæiske Unions Domstols seneste offentliggørelser i <i>Den Europæiske Unions Tidende</i>	1
---------------	---	---

V Øvrige meddelelser

RETSLIGE PROCEDURER

Domstolen

2021/C 320/02	Forenede sager C-682/18 og C-683/18: Domstolens dom (Store Afdeling) af 22. juni 2021 — Frank Peterson mod Google LLC, YouTube LLC, YouTube Inc. og Google Germany GmbH (sag C-682/18) og Elsevier Inc. mod Cyando AG (sag C-683/18) (anmodning om præjudiciel afgørelse fra Bundesgerichtshof — Tyskland) (Præjudiciel forelæggelse — intellektuel ejendomsret — ophavsret og beslægtede rettigheder — tilrådighedsstillelse og forvaltning af en videodelingsplatform eller en hosting- og fildelingsplatform — operatørens ansvar for krænkelse af intellektuelle ejendomsrettigheder, der begås af brugerne af dennes platform — direktiv 2001/29/EF — artikel 3 og artikel 8, stk. 3 — begrebet »overføring til almenheden« — direktiv 2000/31/EF — artikel 14 og 15 — betingelser for ansvarsfritagelse — manglende kendskab til konkrete krænkelse — underretning om sådanne krænkelse som betingelse for nedlæggelse af forbud)	2
---------------	---	---

2021/C 320/03	Sag C-439/19: Domstolens dom (Store Afdeling) af 22. juni 2021 – sag anlagt af B (anmodning om præjudiciel afgørelse fra Satversmes tiesa — Letland) (Præjudiciel forelæggelse – beskyttelse af fysiske personer i forbindelse med behandling af personoplysninger – forordning (EU) 2016/679 – artikel 5, 6 og 10 – national lovgivning om aktindsigt i personoplysninger vedrørende strafpoint for færdselsforseelser – lovlig – begrebet »personoplysninger vedrørende straffedomme og lovovertrædelser« – videregivelse med henblik på forbedring af trafiksikkerheden – ret til aktindsigt i officielle dokumenter – informationsfrihed – forenelighed med de grundlæggende rettigheder til respekt for privatlivet og til beskyttelse af personoplysninger – videreanvendelse af oplysninger – artikel 267 TEUF – tidsmæssige virkninger af en præjudiciel afgørelse – en medlemsstats forfatningsdomstols mulighed for at opretholde retsvirkningerne af en national lovgivning, der er uforenelig med EU-retten – princippet om EU-rettens forrang og retssikkerhedsprincippet)	3
2021/C 320/04	Sag C-550/19: Domstolens dom (Syvende Afdeling) af 24. juni 2021 — EV mod Obras y Servicios Públicos S.A. og Acciona Agua, S.A. (anmodning om præjudiciel afgørelse fra Juzgado de lo Social nº 14 de Madrid– Spanien) (Præjudiciel forelæggelse – socialpolitik – direktiv 1999/70/EF – rammeaftalen vedrørende tidsbegrænset ansættelse, der er indgået af EFS, UNICE og CEEP – § 5 – bestemmelser, der skal forhindre misbrug hidrørende fra flere på hinanden følgende tidsbegrænsede ansættelseskontrakter eller ansættelsesforhold – flere på hinanden følgende tidsbegrænsede ansættelseskontrakter i byggesektoren, såkaldte faste byggekontrakter – begrebet »objektive omstændigheder«, der kan begrunde en fornyelse af sådanne kontrakter – direktiv 2001/23/EF – artikel 1, stk. 1 – overførsel af virksomhed – artikel 3, stk. 1 – varetagelse af arbejdstagernes rettigheder – subrogation i arbejdskontrakterne, som sker i medfør af bestemmelser i en kollektiv overenskomst – kollektiv overenskomst, der begrænser overførte arbejdstageres rettigheder og forpligtelser til de rettigheder og forpligtelser, der følger af den sidste kontrakt, som er indgået med den udrædende virksomhed)	4
2021/C 320/05	Sag C-559/19: Domstolens dom (Første Afdeling) af 24. juni 2021 — Europa-Kommissionen mod Kongeriget Spanien [Traktatbrud – artikel 258 TEUF – det beskyttede naturområde Doñana (Spanien) – direktiv 2000/60/EF – ramme for Den Europæiske Unions vandpolitiske foranstaltninger – artikel 4, stk. 1, litra b), nr. i), artikel 5, artikel 11, stk. 1, artikel 11, stk. 3, litra a), c) og e), samt artikel 11, stk. 4 – forringelse af grundvandsforekomster – ingen yderligere karakterisering af grundvandsforekomster, der anses for at være truet af forringelse – passende grundlæggende og supplerende foranstaltninger – direktiv 92/43/EØF – artikel 6, stk. 2 – forringelse af naturtyper og levesteder for arter]	5
2021/C 320/06	Sag C-719/19: Domstolens dom (Store Afdeling) af 22. juni 2021 — FS mod Staatssecretaris van Justitie en Veiligheid (anmodning om præjudiciel afgørelse fra Raad van State — Nederlandene) (Præjudiciel forelæggelse – unionsborgerskab – direktiv 2004/38/EF – unionsborgeres og deres familiemedlemmers ret til at færdes og opholde sig frit på medlemsstaternes område – artikel 15 – ophør af en unionsborgers midlertidige ophold på værtsmedlemsstatens område – udsendelsesafgørelse – unionsborgerens fysiske udrejse af dette område – tidsmæssige virkninger af udsendelsesafgørelsen – artikel 6 – nævnte unionsborgers mulighed for at få opholdsret på ny ved sin tilbagevenden til nævnte område)	6
2021/C 320/07	Sag C-872/19 P: Domstolens dom (Store Afdeling) af 22. juni 2021 — Den Bolivariiske Republik Venezuela mod Rådet for Den Europæiske Union (Appel – fælles udenrigs- og sikkerhedspolitik (FUSP) – restriktive foranstaltninger på baggrund af situationen i Venezuela – annullationssøgsmål anlagt af et tredjeland – formaliteten – artikel 263, stk. 4, TEUF – søgsmålskompetence – betingelse om, at sagsøgeren skal være umiddelbart berørt af den foranstaltning, der er genstand for den pågældendes søgsmål – begrebet »juridisk person« – søgsmålsinteresse – retsakt af regelfastsættende karakter, som ikke omfatter gennemførelsesforanstaltninger)	7
2021/C 320/08	Sag C-12/20: Domstolens dom (Femte Afdeling) af 24. juni 2021 — DB Netz AG mod Forbundsrepublikken Tyskland (anmodning om præjudiciel afgørelse fra Oberverwaltungsgericht für das Land Nordrhein-Westfalen — Tyskland) (Præjudiciel forelæggelse – jernbanetransport – internationale godstogskorridorer – forordning (EU) nr. 913/2010 – artikel 13, stk. 1 – oprettelse af en one-stop-shop for hver godstogskorridor – artikel 14 – karakteren af de rammer for tildeling af infrastrukturkapacitet for godstogskorridoren, der er fastlagt af bestyrelsen – artikel 20 – tilsynsorganer – direktiv 2012/34/EU – artikel 27 – procedure for indgivelse af ansøgning om infrastrukturkapacitet – infrastrukturforvalternes rolle – artikel 56 og 57 – tilsynsorganets funktioner og samarbejdet mellem tilsynsorganerne)	8
2021/C 320/09	Sag C-167/20 P: Domstolens dom (Tiende Afdeling) af 24. juni 2021 — WD mod Den Europæiske Fødevarer- og landbrugssikkerhedsautoritet (Appel – personalesag – midlertidigt ansatte – tidsbegrænset kontrakt – afgørelse om ikke at omklassificere – ingen bedømmelsesrapport – afgørelse om ikke at forlænge kontrakten)	9

2021/C 320/10	Sag C-920/19: Domstolens kendelse (Syvende Afdeling) af 18. maj 2021 — Fluctus s.r.o., Fluentum s.r.o. og KI mod Landespolizeidirektion Steiermark (anmodning om præjudiciel afgørelse fra Landesverwaltungsgericht Steiermark — Østrig) (Præjudiciel forelæggelse – artikel 99 i Domstolens procesreglement – artikel 56 TEUF – fri udveksling af tjenesteydelser – restriktioner – hasardspil – tostrengt system for tilrettelæggelse af markedet – monopol på lotteriprodukter og kasinospil – forudgående tilladelse til at drive hasardspilleautomater – monopolindehaverens reklamepraksis – bedømmelseskriterier – forfatningsmæssig retspraksis, hvori det er blevet fastslået, at den nationale lovgivning er forenelig med EU-retten)	9
2021/C 320/11	Sag C-88/20: Domstolens kendelse (Syvende Afdeling) af 20. maj 2021 — straffesag mod ENR Grenelle Habitat SARL, EP og FQ (anmodning om præjudiciel afgørelse fra Tribunal correctionnel de Bordeaux — Frankrig) (Præjudiciel forelæggelse – artikel 53, stk. 2, og artikel 94 i Domstolens procesreglement – grundlæggende rettigheder – princip ne bis in idem – kumulation af administrative og strafferetlige sanktioner for de samme forhold – telefonsalg – vildledende handelspraksis – utilstrækkelig begrundelse for den præjudicielle forelæggelse – åbenbart afvisningsgrundlag)	10
2021/C 320/12	Sag C-248/20: Domstolens kendelse (Ottende Afdeling) af 18. maj 2021 — Skatteverket mod Skellefteå Industrihus AB (anmodning om præjudiciel afgørelse fra Högsta förvaltningsdomstolen — Sverige) (Præjudiciel forelæggelse – artikel 99 i Domstolens procesreglement – skatter og afgifter – det fælles merværdiafgiftssystem (moms) – direktiv 2006/112/EF – fradrag af indgående afgift i opførelsesfasen af en bygning – ordning om frivillig momsregistrering – afbrydelse af den oprindeligt planlagte virksomhed – regulering af fradraget for indgående afgift – besvarelsen af det præjudicielle spørgsmål, der klart kan udledes af retspraksis)	11
2021/C 320/13	Sag C-571/20: Domstolens kendelse (Niende Afdeling) af 6. maj 2021 — OM mod Ministero dell'Istruzione, dell'Università e della Ricerca — MIUR, Ministero dell'Economia e delle Finanze, Presidenza del Consiglio dei Ministri og Conservatorio di Musica »E.R. Duni« di Matera (anmodning om præjudiciel afgørelse fra Tribunale di Potenza, Italien) (Præjudiciel forelæggelse – artikel 53, stk. 2, i Domstolens procesreglement – præjudiciel forelæggelse vedrørende gyldigheden af en bestemmelse i EUF-traktaten – åbenbart, at Domstolen ikke har kompetence – arbejdskraftens frie bevægelighed – ligebehandling – artikel 45 TEUF – forskel i status og løn mellem undervisere på universiteter og undervisere fra det nationale system for højere kunstneriske og musikalske uddannelser – rent intern situation – åbenbart afvisningsgrundlag)	11
2021/C 320/14	Sag C-185/21 P: Appel iværksat den 25. marts 2021 af Turk Hava Yollari til prøvelse af dom afsagt af Retten (Niende Afdeling) den 27. januar 2021 i sag T-382/19 — Turk Hava Yollari mod EUIPO — Sky (skylife)	12
2021/C 320/15	Sag C-200/21: Anmodning om præjudiciel afgørelse indgivet af Tribunalul București (Rumænien) den 31. marts 2021 — TU og SU mod BRD Groupe Société Générale SA og Next Capital Solutions Limited	12
2021/C 320/16	Sag C-215/21: Anmodning om præjudiciel afgørelse indgivet af Juzgado de Primera Instancia de Las Palmas de Gran Canaria (Spanien) den 6. april 2021 — Zulima mod Servicios Prescriptor y Medios de Pagos E.F.C. S.A.U	13
2021/C 320/17	Sag C-216/21: Anmodning om præjudiciel afgørelse indgivet af Curtea de Apel Ploiești (Rumænien) den 6. april 2021 — Asociația »Forumul Judecătorilor din România« og YN mod Consiliul Superior al Magistraturii	13
2021/C 320/18	Sag C-219/21 P: Appel iværksat den 1. april 2021 af Olimp Laboratories sp. z o.o til prøvelse af dom afsagt af Retten (Anden Afdeling) den 27. januar 2021 i sag T-817/19 — Olimp Laboratories mod EUIPO	14
2021/C 320/19	Sag C-233/21 P: Appel iværksat den 9. april 2021 af Germann Avocats LLC til prøvelse af kendelse afsagt af Retten (Tiende Afdeling) den 4. februar 2021 i sag T-352/18, Germann Avocats LLC mod Europa-Kommissionen	15
2021/C 320/20	Sag C-252/21: Anmodning om præjudiciel afgørelse indgivet af Oberlandesgericht Düsseldorf (Tyskland) den 22. april 2021 — Facebook Inc. m.fl. mod Bundeskartellamt	16
2021/C 320/21	Sag C-274/21: Anmodning om præjudiciel afgørelse indgivet af Bundesverwaltungsgericht (Østrig) den 28. april 2021 — EPIC Financial Consulting Ges.m.b.H. mod Republikken Østrig og Bundesbeschaffung GmbH	18

2021/C 320/22	Sag C-275/21: Anmodning om præjudiciel afgørelse indgivet af Bundesverwaltungsgericht (Østrig) den 28. april 2021 — EPIC Financial Consulting Ges.m.b.H. mod Republikken Østrig og Bundesbeschaffung GmbH	21
2021/C 320/23	Sag C-290/21: Anmodning om præjudiciel afgørelse indgivet af Obersten Gerichtshof (Østrig) den 5. maj 2021 — Staatlich genehmigte Gesellschaft der Autoren, Komponisten und Musikverleger regGenmbH (AKM) mod Canal+ Luxembourg Sàrl	24
2021/C 320/24	Sag C-300/21: Anmodning om præjudiciel afgørelse indgivet af Obersten Gerichtshof (Østrig) den 12. maj 2021 — UI mod Österreichische Post AG	25
2021/C 320/25	Sag C-310/21 P: Appel iværksat den 17. maj 2021 af Aquind Ltd, Aquind Energy Sàrl og Aquind SAS til prøvelse af kendelse afsagt af Retten (Anden Afdeling) den 5. marts 2021 i sag T-885/19, Aquind m. fl. mod Kommissionen	26
2021/C 320/26	Sag C-311/21: Anmodning om præjudiciel afgørelse indgivet af Bundesarbeitsgericht (Tyskland) den 18. maj 2021 — CM mod TimePartner Personalmanagement GmbH	26
2021/C 320/27	Sag C-316/21: Anmodning om præjudiciel afgørelse indgivet af Raad van State (Belgien) den 21. maj 2021 — Monument Vandekerckhove NV mod Stad Gent, andre parter Denys NV og Aelterman BVBA	28
2021/C 320/28	Sag C-323/21: Anmodning om præjudiciel afgørelse indgivet af Raad van State (Nederlandene) den 25. maj 2021 — Staatssecretaris van Justitie en Veiligheid mod B.	28
2021/C 320/29	Sag C-324/21: Anmodning om præjudiciel afgørelse indgivet af Raad van State (Nederlandene) den 25. maj 2021 — Staatssecretaris van Justitie en Veiligheid mod F.	29
2021/C 320/30	Sag C-325/21: Anmodning om præjudiciel afgørelse indgivet af Raad van State (Nederlandene) den 25. maj 2021 — K mod Staatssecretaris van Justitie en Veiligheid	30
2021/C 320/31	Sag C-343/21: Anmodning om præjudiciel afgørelse indgivet af Varhoven administrativen sad (Bulgarien) den 2. juni 2021 — PV mod Zamestnik izpalnitelen direktor na Darzhaven fond »Zemedelie«	30
2021/C 320/32	Sag C-352/21: Anmodning om præjudiciel afgørelse indgivet af Østre Landsret (Danmark) den 28. maj 2021, A1 og A2 mod I	31
2021/C 320/33	Sag C-365/21: Anmodning om præjudiciel afgørelse indgivet af Oberlandesgericht Bamberg (Tyskland) den 11. juni 2021 — straffesag mod MR	32
2021/C 320/34	Sag C-389/21 P: Appel iværksat den 24. juni 2021 af Den Europæiske Centralbank til prøvelse af dom afsagt af Retten (Anden Afdeling) den 14. april 2021 i sag T-504/19, Crédit lyonnais mod ECB	32
2021/C 320/35	Sag C-1/20: Kendelse afsagt af Domstolens præsident den 19. maj 2021 — B mod Finanzamt Österreich, tidligere Finanzamt Wien 9/18/19 (anmodning om præjudiciel afgørelse fra Verwaltungsgerichtshof — Østrig)	33
2021/C 320/36	Sag C-115/20: Kendelse afsagt af Domstolens præsident for Sjette Afdeling den 20. maj 2021 — Vanda Pharmaceuticals Ltd mod Europa-Kommissionen	33
2021/C 320/37	Sag C-578/20: Kendelse afsagt af Domstolens præsident den 11. maj 2021 (anmodning om præjudiciel afgørelse fra Tribunal Judicial da Comarca dos Açores — Portugal) — NM, NR, BA, XN og FA mod Sata Air Açores — Sociedade Açoriana de Transportes Aéreos og SA	34

Retten

2021/C 320/38	Sag T-554/16: Rettens dom af 30. juni 2021 — BZ mod ECB (Personalesag – ECB's personale – ansøgning om anerkendelse af en sygdom som en erhvervssygdom – artikel 6.3.11-6.3.13 i ECB's personaleregler – uregelmæssigheder i proceduren – ingen undersøgelsesrapport – ansvar uden for kontraktforhold)	35
2021/C 320/39	Sag T-641/19: Rettens dom af 30. juni 2021 — FD mod Fællesforetagendet Fusion for Energy (Personalesag – midlertidigt ansatte – tidsbegrænset kontrakt – afgørelse om ikke at forlænge sagsøgerens kontrakt – psykisk chikane – magtfordrejning – omsorgspligt – ligebehandling – ansvar)	35
2021/C 320/40	Sag T-709/19: Rettens dom af 30. juni 2021 — GW mod Revisionsretten (Personalesag – tjenestemænd – tjenestemand ramt af vedvarende invaliditet, som anses for fuldstændig – regelmæssig lægeundersøgelse – betingelser – ansøgning om indbringelse af sagen for invaliditetsudvalget – afslag – artikel 15 i bilag VIII til vedtægten – konklusion nr. 273/15 fra kollegiet af administrationschefer – omsorgspligt)	36
2021/C 320/41	Sag T-746/19: Rettens dom af 30. juni 2021 — GY mod ECB (Personalesag – ansatte ved ECB – løn – husstandstillæg – ændring i den gældende ordning – afslag på anmodningen for 2019 – ulovlighedsindsigelse – ligebehandling – manglende overgangsforanstaltninger)	37
2021/C 320/42	Sag T-51/20: Rettens dom af 30. juni 2021 — Mélin mod Parlamentet (Regler for institutionerne – regulativ om omkostningsgodtgørelser og andre godtgørelser til Parlamentets medlemmer – assistentgodtgørelser – inddrivelse af uretmæssigt udbetalte beløb – ulovlighedsindsigelse – ret til forsvar – faktisk vildfarelse)	37
2021/C 320/43	Sag T-95/21 R: Kendelse afsagt af Rettens præsident den 22. juni 2021 — Portugal mod Kommissionen (Særlige rettergangsformer – statsstøtte – støtteordning gennemført af Portugal til fordel for Madeira-frizonen – anvendelse af denne støtteordning i strid med Kommissionens afgørelse C(2007) 3037 final og C(2013) 4043 final – afgørelse, der fastslår, at støtteordningen er uforenelig med det indre marked, og pålægger tilbagesøgning af støtten – begæring om foreløbige forholdsregler – ingen uopsættelighed)	38
2021/C 320/44	Sag T-207/21 R: Kendelse afsagt af Rettens præsident den 22. juni 2021 — Polynt mod ECHA (Særlige rettergangsformer – REACH – stoffet hexahydro-4-methylphthalisyreanhydrid – registreringsforpligtelse – dossiervurdering – behandling af forslag til udførelse af forsøg – pligt til at fremlægge visse oplysninger, der nødvendiggør dyreforsøg – begæring om foreløbige foranstaltninger – ingen uopsættelighed)	38
2021/C 320/45	Sag T-295/21: Sag anlagt den 18. maj 2021 — eSlovensko mod Kommissionen	39
2021/C 320/46	Sag T-296/21: Sag anlagt den 20. maj 2021 — SU mod EIOPA	40
2021/C 320/47	Sag T-304/21: Sag anlagt den 30. maj 2021 — eSlovensko Bratislava mod Kommissionen	41
2021/C 320/48	Sag T-309/21: Sag anlagt den 24. maj 2021 — TC mod Parlamentet	42
2021/C 320/49	Sag T-328/21: Sag anlagt den 9. juni 2021 — Airoidi Metalli mod Kommissionen	43
2021/C 320/50	Sag T-330/21: Sag anlagt den 12. juni 2021 — EWC Academy mod Kommissionen	44
2021/C 320/51	Sag T-331/21: Sag anlagt den 14. juni 2021 — mBank mod EUIPO — European Merchant Bank (EMBank European Merchant Bank)	45
2021/C 320/52	Sag T-334/21: Sag anlagt den 12. juni 2021 — Mendes de Almeida mod Rådet	46
2021/C 320/53	Sag T-336/21: Sag anlagt den 15. juni 2021 — Mendus mod EUIPO (CENSOR.NET)	47
2021/C 320/54	Sag T-338/21: Sag anlagt den 18. juni 2021 — F I S I mod EUIPO — Verband der Deutschen Daunen- und Federnindustrie (ECODOWN)	48
2021/C 320/55	Sag T-341/21: Sag anlagt den 21. juni 2021 — Rauff-Nisthar mod Kommissionen	49

2021/C 320/56	Sag T-347/21: Sag anlagt den 21. juni 2021 — Hypo Vorarlberg Bank mod SRB	50
2021/C 320/57	Sag T-348/21: Sag anlagt den 22. juni 2021 — Volkskreditbank mod SRB	51
2021/C 320/58	Sag T-353/21: Sag anlagt den 25. juni 2021 — KTM Fahrrad mod EUIPO — KTM (R2R)	52
2021/C 320/59	Sag T-360/21: Sag anlagt den 25. juni 2021 — Portigon mod SRB	53
2021/C 320/60	Sag T-364/21: Sag anlagt den 25. juni 2021 — Essity Hygiene and Health AB mod EUIPO (Gengivelse af et blad)	54

IV

(Oplysninger)

OPLYSNINGER FRA DEN EUROPÆISKE UNIONS INSTITUTIONER, ORGANER,
KONTORER OG AGENTURER

DEN EUROPÆISKE UNIONS DOMSTOL

Den Europæiske Unions Domstols seneste offentliggørelser i *Den Europæiske Unions Tidende*
(2021/C 320/01)

Seneste offentliggørelse

EUT C 310 af 2.8.2021

Liste over tidligere offentliggørelser

EUT C 297 af 26.7.2021

EUT C 289 af 19.7.2021

EUT C 278 af 12.7.2021

EUT C 263 af 5.7.2021

EUT C 252 af 28.6.2021

EUT C 242 af 21.6.2021

Teksterne er tilgængelige på:
EUR-Lex: <http://eur-lex.europa.eu>

V

(Øvrige meddelelser)

RETSLIGE PROCEDURER

DOMSTOLEN

Domstolens dom (Store Afdeling) af 22. juni 2021 — Frank Peterson mod Google LLC, YouTube LLC, YouTube Inc. og Google Germany GmbH (sag C-682/18) og Elsevier Inc. mod Cyando AG (sag C-683/18) (anmodning om præjudiciel afgørelse fra Bundesgerichtshof — Tyskland)

(Forenede sager C-682/18 og C-683/18) ⁽¹⁾

(Præjudiciel forelæggelse – intellektuel ejendomsret – ophavsret og beslægtede rettigheder – tilrådighedsstillelse og forvaltning af en videodelingsplatform eller en hosting- og fildelingsplatform – operatørens ansvar for krænkelse af intellektuelle ejendomsrettigheder, der begås af brugerne af dennes platform – direktiv 2001/29/EF – artikel 3 og artikel 8, stk. 3 – begrebet »overføring til almenheden« – direktiv 2000/31/EF – artikel 14 og 15 – betingelser for ansvarsfritagelse – manglende kendskab til konkrete krænkelse – underretning om sådanne krænkelse som betingelse for nedlæggelse af forbud)

(2021/C 320/02)

Processprog: tysk

Den forelæggende ret

Bundesgerichtshof

Parter i hovedsagen

Sagsøgere: Frank Peterson (sag C-682/18) og Elsevier Inc. (sag C-683/18)

Sagsøgte: Google LLC, YouTube LLC, YouTube Inc., Google Germany GmbH (sag C-682/18) og Cyando AG (sag C-683/18)

Konklusion

- 1) Artikel 3, stk. 1, i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2001/29/EF af 22. maj 2001 om harmonisering af visse aspekter af ophavsret og beslægtede rettigheder i informationssamfundet skal fortolkes således, at operatøren af en videodelingsplatform eller en hosting- og fildelingsplatform, på hvilken brugere ulovligt kan stille beskyttet indhold til rådighed for almenheden, ikke foretager »overføring til almenheden« af dette indhold i denne bestemmelses forstand, medmindre den pågældende ud over den blotte tilrådighedsstillelse på platformen giver almenheden adgang til et sådant indhold i strid med ophavsretten. Dette er navnlig tilfældet, når denne operatør har konkret kendskab til, at der ulovligt stilles beskyttet indhold til rådighed på den pågældendes platform, og undlader straks at slette dette indhold eller blokere adgangen hertil, eller når den nævnte operatør, selv om den pågældende ved eller burde vide, at brugerne af den pågældendes platform generelt stiller det beskyttede indhold ulovligt til rådighed for almenheden via vedkommendes platform, undlader at gennemføre de passende tekniske foranstaltninger, som kan forventes af en normalt påpasselig operatør, der befinder sig i denne situation, for på en troværdig og effektiv måde at imødegå krænkelse af ophavsretten på denne platform, eller når den pågældende deltager i udvælgelsen af det beskyttede indhold, der ulovligt overføres til almenheden, stiller værktøjer til rådighed på sin platform, der specifikt har til formål at foretage ulovlig deling af et sådant indhold, eller bevidst fremmer en sådan deling, hvilket kan godtgøres ved den omstændighed, at operatøren har valgt en økonomisk model, der tilskynder brugerne af den pågældendes platform til at foretage ulovlig overføring til almenheden af beskyttet indhold herpå.

- 2) Artikel 14, stk. 1, i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2000/31/EF af 8. juni 2000 om visse retlige aspekter af informationssamfundstjenester, navnlig elektronisk handel, i det indre marked (»direktivet om elektronisk handel«) skal fortolkes således, at den aktivitet, der udøves af operatøren af en videodelingsplatform eller af en hosting- og fildelingsplatform, er omfattet af denne bestemmelses anvendelsesområde, for så vidt som denne operatør ikke har spillet en aktiv rolle, som kan give den pågældende kendskab til eller kontrol over det indhold, der er uploadet på den pågældendes platform.

Artikel 14, stk. 1, litra a), i direktiv 2000/31 skal fortolkes således, at en sådan operatør for i henhold til denne bestemmelse at være udelukket fra den ansvarsfritagelse, der er fastsat i denne artikel 14, stk. 1, skal have kendskab til konkrete ulovlige handlinger, som dennes brugere har foretaget med hensyn til det beskyttede indhold, der er blevet uploadet på den pågældendes platform.

- 3) Artikel 8, stk. 3, i direktiv 2001/29 skal fortolkes således, at denne bestemmelse ikke er til hinder for, at indehaveren af en ophavsret eller en beslægtet rettighed i henhold til national ret kun kan få nedlagt forbud over for en mellemmand, hvis tjeneste er blevet anvendt af tredjemand til at krænke den pågældendes rettigheder, uden at denne mellemmand har haft kendskab hertil som omhandlet i artikel 14, stk. 1, litra a), i direktiv 2000/31, når den nævnte mellemmand inden indledningen af den retslige procedure har modtaget underretning om denne krænkelse og ikke straks har grebet ind for at fjerne det pågældende indhold eller blokere adgangen hertil og for at sikre, at sådanne krænkelse ikke gentager sig. Det tilkommer imidlertid de nationale retter ved anvendelsen af en sådan betingelse at sikre sig, at denne betingelse ikke fører til, at det faktiske ophør af krænkelsen forsinkes, således at indehaveren påføres uforholdsmæssige skader.

(¹) EUT C 82 af 4.3.2019.

Domstolens dom (Store Afdeling) af 22. juni 2021 –sag anlagt af B (anmodning om præjudiciel afgørelse fra Satversmes tiesa — Letland)

(Sag C-439/19) (¹)

(Præjudiciel forelæggelse – beskyttelse af fysiske personer i forbindelse med behandling af personoplysninger – forordning (EU) 2016/679 – artikel 5, 6 og 10 – national lovgivning om aktindsigt i personoplysninger vedrørende strafpoint for færdselsforseelser – lovlig – begrebet »personoplysninger vedrørende straffedomme og lovovertrædelser« – videregivelse med henblik på forbedring af trafikssikkerheden – ret til aktindsigt i officielle dokumenter – informationsfrihed – forenelighed med de grundlæggende rettigheder til respekt for privatlivet og til beskyttelse af personoplysninger – videreanvendelse af oplysninger – artikel 267 TEUF – tidsmæssige virkninger af en præjudiciel afgørelse – en medlemsstats forfatningsdomstols mulighed for at opretholde retsvirkningerne af en national lovgivning, der er uforenelig med EU-retten – princippet om EU-rettens forrang og retssikkerhedsprincippet)

(2021/C 320/03)

Processprog: lettisk

Den forelæggende ret

Satversmes tiesa

Parter i hovedsagen

Sagsøger: B

Procesdeltager: Latvijas Republikas Saeima

Konklusion

- 1) Artikel 10 i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) 2016/679 af 27. april 2016 om beskyttelse af fysiske personer i forbindelse med behandling af personoplysninger og om fri udveksling af sådanne oplysninger og om ophævelse af direktiv 95/46/EF (generel forordning om databeskyttelse) skal fortolkes således, at denne bestemmelse finder anvendelse på behandling af personoplysninger vedrørende de strafpoint, der pålægges førere af motorkøretøjer for færdselsforseelser.
- 2) Bestemmelserne i forordning (EU) 2016/679, navnlig denne forordnings artikel 5, stk. 1, artikel 6, stk. 1, litra e), og artikel 10, skal fortolkes således, at disse bestemmelser er til hinder for en national lovgivning, som pålægger et offentligt organ, der fører det register, hvori de strafpoint, som pålægges førere af motorkøretøjer for færdselsforseelser, er indført, at gøre disse oplysninger tilgængelige for offentligheden, uden at den person, der anmoder om aktindsigt, skal godtgøre en særlig interesse i at få de nævnte oplysninger.
- 3) Bestemmelserne i forordning (EU) 2016/679, navnlig denne forordnings artikel 5, stk. 1, artikel 6, stk. 1, litra e), og artikel 10, skal fortolkes således, at disse bestemmelser er til hinder for en national lovgivning, som tillader et offentligt organ, der fører det register, hvori de strafpoint, som pålægges førere af motorkøretøjer for færdselsforseelser, er indført, at videregive disse oplysninger til erhvervsdrivende med henblik på videreanvendelse.
- 4) Princippet om EU-retten forrang skal fortolkes således, at dette princip er til hinder for, at en medlemsstats forfatningsdomstol, som er forelagt et søgsmål til prøvelse af en national lovgivning, der i lyset af en præjudiciel afgørelse fra Domstolen er uforenelig med EU-retten, beslutter i medfør af retssikkerhedsprincippet, at retsvirkningerne af denne lovgivning opretholdes indtil afsigelsen af den dom, hvorved denne forfatningsdomstol træffer endelig afgørelse i forfatningssøgsmålet.

⁽¹⁾ EUT C 280 af 19.8.2019.

Domstolens dom (Syvende Afdeling) af 24. juni 2021 — EV mod Obras y Servicios Públicos S.A. og Acciona Agua, S.A. (anmodning om præjudiciel afgørelse fra Juzgado de lo Social n° 14 de Madrid—Spanien)

(Sag C-550/19) ⁽¹⁾

(Præjudiciel forelæggelse – socialpolitik – direktiv 1999/70/EF – rammeaftalen vedrørende tidsbegrænset ansættelse, der er indgået af EFS, UNICE og CEEP – § 5 – bestemmelser, der skal forhindre misbrug hidrørende fra flere på hinanden følgende tidsbegrænsede ansættelseskontrakter eller ansættelsesforhold – flere på hinanden følgende tidsbegrænsede ansættelseskontrakter i byggesektoren, såkaldte faste byggekontrakter – begrebet »objektive omstændigheder«, der kan begrunde en fornyelse af sådanne kontrakter – direktiv 2001/23/EF – artikel 1, stk. 1 – overførsel af virksomhed – artikel 3, stk. 1 – varetagelse af arbejdstagernes rettigheder – subrogation i arbejdskontrakterne, som sker i medfør af bestemmelser i en kollektiv overenskomst – kollektiv overenskomst, der begrænser overførte arbejdstageres rettigheder og forpligtelser til de rettigheder og forpligtelser, der følger af den sidste kontrakt, som er indgået med den udtrædende virksomhed)

(2021/C 320/04)

Processprog: spansk

Den forelæggende ret

Juzgado de lo Social n° 14 de Madrid

Parter i hovedsagen

Sagsøger: EV

Sagsøgt: Obras y Servicios Públicos S.A. og Acciona Agua, S.A.

Konklusion

- 1) § 5, stk. 1, i rammeaftalen vedrørende tidsbegrænset ansættelse, der blev indgået den 18. marts 1999, og som er opført som bilag til Rådets direktiv 1999/70/EF af 28. juni 1999 om rammeaftalen vedrørende tidsbegrænset ansættelse, der er indgået af EFS, UNICE og CEEP, skal fortolkes således, at det påhviler den nationale ret i overensstemmelse med alle de regler i national ret, der finder anvendelse, at vurdere, om den begrænsning til tre på hinanden følgende år, som — medmindre der foreligger særlige omstændigheder — gælder for den periode, for hvilken én og samme virksomhed kan ansætte arbejdstagere tidsbegrænset til forskellige arbejdssteder inden for samme provins i henhold til såkaldte faste byggekontrakter, og tildelingen af en godtgørelse ved ansættelsesforholdets ophør til de pågældende arbejdstagere, såfremt den nationale ret konstaterer, at disse foranstaltninger faktisk er truffet med hensyn til de nævnte arbejdstagere, udgør passende foranstaltninger med henblik på at forhindre og i givet fald sanktionere misbrug hidrørende fra anvendelsen af flere på hinanden følgende tidsbegrænsede ansættelseskontrakter eller ansættelsesforhold eller »tilsvarende retsregler« som omhandlet i § 5, stk. 1. Under alle omstændigheder kan en sådan national lovgivning ikke anvendes af den pågældende medlemsstats myndigheder på en sådan måde, at fornyelse af flere på hinanden følgende tidsbegrænsede ansættelseskontrakter i form af såkaldte faste byggekontrakter anses for at være begrundet i »objektive omstændigheder« som omhandlet i rammeaftalens § 5, stk. 1, litra a), alene fordi hver enkelt af disse kontrakter generelt indgås vedrørende et enkelt byggeri, uanset varigheden heraf, eftersom en sådan national lovgivning i praksis ikke forhindrer den pågældende arbejdsgiver i at dække faste og varige personalebehov ved en sådan fornyelse.
- 2) Artikel 3, stk. 1, første afsnit, i Rådets direktiv 2001/23/EF af 12. marts 2001 om tilnærmelse af medlemsstaternes lovgivning om varetagelse af arbejdstagernes rettigheder i forbindelse med overførsel af virksomheder eller bedrifter eller af dele af virksomheder eller bedrifter skal fortolkes således, at denne bestemmelse ikke er til hinder for en national lovgivning, hvorefter den indtrædende virksomhed ved en overførsel af personale i forbindelse med offentlige kontrakter alene skal overholde de af den overførte arbejdstagers rettigheder og forpligtelser, der følger af den sidste kontrakt, som denne arbejdstager har indgået med den udtrædende virksomhed, såfremt anvendelsen af denne lovgivning ikke bevirker, at den pågældende arbejdstager stilles ringere alene på grund af overførslen, hvilket det tilkommer den forelæggende ret at efterprøve.

(¹) EUT C 77 af 9.3.2020.

Domstolens dom (Første Afdeling) af 24. juni 2021 — Europa-Kommissionen mod Kongeriget Spanien

(Sag C-559/19) (¹)

[Traktatbrud – artikel 258 TEUF – det beskyttede naturområde Doñana (Spanien) – direktiv 2000/60/EF – ramme for Den Europæiske Unions vandpolitiske foranstaltninger – artikel 4, stk. 1, litra b), nr. i), artikel 5, artikel 11, stk. 1, artikel 11, stk. 3, litra a), c) og e), samt artikel 11, stk. 4 – forringelse af grundvandsforekomster – ingen yderligere karakterisering af grundvandsforekomster, der anses for at være truet af forringelse – passende grundlæggende og supplerende foranstaltninger – direktiv 92/43/EØF – artikel 6, stk. 2 – forringelse af naturtyper og levesteder for arter]

(2021/C 320/05)

Processprog: spansk

Parter

Sagsøger: Europa-Kommissionen (først ved C. Hermes, E. Manhaeve og E. Sanfrutos Cano, derefter ved C. Hermes, E. Manhaeve og M. Jáuregui Gómez, som befuldmægtigede)

Sagsøgt: Kongeriget Spanien (først ved L. Aguilera Ruiz, derefter ved J. Rodríguez de la Rúa Puig og M.-J. Ruiz Sánchez, som befuldmægtigede)

Konklusion

1. Kongeriget Spanien har tilsidesat sine forpligtelser:

- i henhold til artikel 5, stk. 1, i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2000/60/EF af 23. oktober 2000 om fastlæggelse af en ramme for Fællesskabets vandpolitiske foranstaltninger, som ændret ved Rådets direktiv 2013/64/EU af 17. december 2013, sammenholdt med punkt 2.2 i bilag II til dette direktiv, idet det ikke har taget hensyn til den ulovlige vandindvinding og indvindingen af vand til byforsyning ved skønnet over indvindingen af grundvand i Doñana-området i forbindelse med den yderligere karakterisering i Hidrológico del Guadalquivir 2015-2021 (vandplanen for Guadalquivir 2015-2021), der er blevet godkendt ved Real Decreto 1/2016 por el que se aprueba la revisión de los Planes Hidrológicos de las demarcaciones hidrográficas del Cantábrico Occidental, Guadalquivir, Ceuta, Melilla, Segura y Júcar, y de la parte española de las demarcaciones hidrográficas del Cantábrico Oriental, Miño-Sil, Duero, Tajo, Guadiana y Ebro (kongeligt dekret nr. 1/2016 om godkendelse af revisionen af vandplanerne for vandområdedistrikterne i Cantábrico Occidental, Guadalquivir, Ceuta, Melilla, Segura og Júcar samt i den spanske del af vandområdedistrikterne i Cantábrico Oriental, Miño-Sil, Duero, Tajo, Guadiana og Ebro) af 8. januar 2016
- i henhold til artikel 11 i direktiv 2000/60, sammenholdt med dette direktivs artikel 4, stk. 1, litra c), idet det ikke i det indsatsprogram, der er blevet opstillet inden for rammerne af vandplanen for Guadalquivir 2015-2021, har fastsat nogen foranstaltning til forebyggelse af en forstyrrelse af de beskyttede naturtyper, der ligger i det beskyttede område »Doñana« med koden ZEPA/LIC ES0000024, ved indvindingen af grundvand til behovene i turistområdet Matalascañas (Spanien), og
- i henhold til artikel 6, stk. 2, i Rådets direktiv 92/43/EØF af 21. maj 1992 om bevaring af naturtyper samt vilde dyr og planter, idet det ikke har truffet de passende foranstaltninger for at undgå de væsentlige forstyrrelser af de beskyttede naturtyper, der ligger i det beskyttede område »Doñana« med koden ZEPA/LIC ES0000024, det beskyttede område »Doñana Norte y Oeste« med koden ZEPA/LIC ES6150009 og det beskyttede område »Dehesa del Estero y Montes de Moguer« med koden ZEC ES6150012, forårsaget af indvindingen af grundvand i det beskyttede naturområde Doñana siden den 19. juli 2006.

2. I øvrigt frifindes Kongeriget Spanien.

3. Europa-Kommissionen og Kongeriget Spanien bærer hver deres egne omkostninger.

⁽¹⁾ EUT C 348 af 14.10.2019.

Domstolens dom (Store Afdeling) af 22. juni 2021 — FS mod Staatssecretaris van Justitie en Veiligheid (anmodning om præjudiciel afgørelse fra Raad van State — Nederlandene)

(Sag C-719/19) ⁽¹⁾

(Præjudiciel forelæggelse – unionsborgerskab – direktiv 2004/38/EF – unionsborgeres og deres familiemedlemmers ret til at færdes og opholde sig frit på medlemsstaternes område – artikel 15 – ophør af en unionsborgers midlertidige ophold på værtsmedlemsstatens område – udsendelsesafgørelse – unionsborgerens fysiske udrejse af dette område – tidsmæssige virkninger af udsendelsesafgørelsen – artikel 6 – nævnte unionsborgers mulighed for at få opholdsret på ny ved sin tilbagevenden til nævnte område)

(2021/C 320/06)

Processprog: nederlandsk

Den forelæggende ret

Raad van State

Parter i hovedsagen

Sagsøger: FS

Sagsøgt: Staatssecretaris van Justitie en Veiligheid

Konklusion

Artikel 15, stk. 1, i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2004/38/EF af 29. april 2004 om unionsborgeres og deres familiemedlemmers ret til at færdes og opholde sig frit på medlemsstaternes område, om ændring af forordning (EF) nr. 1612/68 og om ophævelse af direktiv 64/221/EØF, 68/360/EØF, 72/194/EØF, 73/148/EØF, 75/34/EØF, 75/35/EØF, 90/364/EØF, 90/365/EØF og 93/96/EØF skal fortolkes således, at en afgørelse om udsendelse af en unionsborger fra værtsmedlemsstatens område, der er truffet på grundlag af denne bestemmelse med henvisning til, at den pågældende unionsborger ikke længere har ret til midlertidigt ophold på dette område i henhold til dette direktiv, ikke er gennemført fuldt ud, alene fordi den pågældende unionsborger fysisk har forladt det nævnte område inden for den frist, der i udsendelsesafgørelsen er fastsat for vedkommendes frivillige udrejse. For på ny at opnå ret til ophold på samme område i henhold til direktivets artikel 6, stk. 1, skal en unionsborger, der er omfattet af en sådan udsendelsesafgørelse, ikke alene fysisk have forladt værtsmedlemsstatens område, men ligeledes reelt og faktisk have bragt sit ophold på dette område til ophør, således at det i forbindelse med dennes tilbagevenden til værtsmedlemsstatens område ikke kan antages, at den pågældendes ophold i realiteten er en fortsættelse af vedkommendes tidligere ophold på samme område. Det tilkommer den forelæggende ret at efterprøve, om dette er tilfældet, henset til samtlige de konkrete omstændigheder, der kendetegner den pågældende unionsborgers specifikke situation. Hvis det følger af en sådan efterprøvelse, at unionsborgeren ikke reelt og faktisk har bragt sit midlertidige ophold på værtsmedlemsstatens område til ophør, er denne medlemsstat ikke forpligtet til at træffe en ny udsendelsesafgørelse på grundlag af de samme faktiske omstændigheder, der har givet anledning til den udsendelsesafgørelse, der allerede er truffet over for denne unionsborger, men kan lægge sidstnævnte afgørelse til grund med henblik på at pålægge unionsborgeren at forlade dens område.

(¹) EUT C 19 af 20.1.2020.

Domstolens dom (Store Afdeling) af 22. juni 2021 — Den Bolivariske Republik Venezuela mod Rådet for Den Europæiske Union

(Sag C-872/19 P) (¹)

(Appel – fælles udenrigs- og sikkerhedspolitik (FUSP) – restriktive foranstaltninger på baggrund af situationen i Venezuela – annulationssøgsmål anlagt af et tredjeland – formaliteten – artikel 263, stk. 4, TEUF – søgsmålskompetence – betingelse om, at sagsøgeren skal være umiddelbart berørt af den foranstaltning, der er genstand for den pågældendes søgsmål – begrebet »juridisk person« – søgsmålsinteresse – retsakt af regelfastsættende karakter, som ikke omfatter gennemførelsesforanstaltninger)

(2021/C 320/07)

Processprog: engelsk

Parter

Appellant: Den Bolivariske Republik Venezuela (ved advocati L. Giuliano og F. Di Gianni)

Den anden part: Rådet for Den Europæiske Union (ved P. Mahnič og A. Antoniadis, som befuldmægtigede)

Konklusion

- 1) Dommen afsagt af Den Europæiske Unions Ret den 20. september 2019, Venezuela mod Rådet (T-65/18, EU: T:2019:649), ophæves, for så vidt som det søgsmål, som Den Bolivariske Republik Venezuela havde anlagt med påstand om annullation af artikel 2, 3, 6 og 7 i Rådets forordning (EU) 2017/2063 af 13. november 2017 om restriktive foranstaltninger på baggrund af situationen i Venezuela, herved blev afvist.

- 2) Sagen hjemvises til Den Europæiske Unions Ret med henblik på, at denne træffer afgørelse vedrørende realiteten.
- 3) Afgørelsen om sagsomkostningerne udsættes.

⁽¹⁾ EUT C 45 af 10.2.2020.

Domstolens dom (Femte Afdeling) af 24. juni 2021 — DB Netz AG mod Forbundsrepublikken Tyskland (anmodning om præjudiciel afgørelse fra Oberverwaltungsgericht für das Land Nordrhein-Westfalen — Tyskland)

(Sag C-12/20) ⁽¹⁾

(Præjudiciel forelæggelse – jernbanetransport – internationale godstogskorridorer – forordning (EU) nr. 913/2010 – artikel 13, stk. 1 – oprettelse af en one-stop-shop for hver godstogskorridor – artikel 14 – karakteren af de rammer for tildeling af infrastrukturkapacitet for godstogskorridoren, der er fastlagt af bestyrelsen – artikel 20 – tilsynsorganer – direktiv 2012/34/EU – artikel 27 – procedure for indgivelse af ansøgning om infrastrukturkapacitet – infrastrukturforvalternes rolle – artikel 56 og 57 – tilsynsorganets funktioner og samarbejdet mellem tilsynsorganerne)

(2021/C 320/08)

Processprog: tysk

Den forelæggende ret

Oberverwaltungsgericht für das Land Nordrhein-Westfalen

Parter i hovedsagen

Sagsøger: DB Netz AG

Sagsøgt: Forbundsrepublikken Tyskland

Konklusion

- 1) Artikel 13, stk. 1, artikel 14, stk. 9, og artikel 18, litra c), i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 913/2010 af 22. september 2010 om et europæisk banenet med henblik på konkurrencebaseret godstransport og artikel 27, stk. 1 og 2, i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2012/34/EU af 21. november 2012 om oprettelse af et fælles europæisk jernbaneområde, sammenholdt med bilag IV, punkt 3, litra a), til dette direktiv, skal fortolkes således, at infrastrukturforvalteren, der er defineret i nævnte direktivs artikel 3, nr. 2), er den myndighed, der er kompetent til at vedtage de regler, der finder anvendelse på proceduren for indgivelse af ansøgninger om infrastrukturkapacitet, herunder for så vidt angår den eksklusive anvendelse af et bestemt elektronisk bookingsystem, til den one-stop-shop, der er fastsat i forordningens artikel 13, stk. 1.
- 2) Et nationalt tilsynsorgans kontrol af reglerne om proceduren for indgivelse af ansøgninger om infrastrukturkapacitet til one-stop-shoppen, der er fastsat i netvejledningen, reguleres af bestemmelserne i artikel 20 i forordning nr. 913/2010, og disse bestemmelser skal fortolkes således, at en medlemsstats tilsynsorgan ikke må rejse indsigelse mod disse regler uden samtidig at overholde pligten til samarbejde, der følger af forordningens artikel 20, og navnlig ikke uden at høre tilsynsorganerne i de andre medlemsstater, der deltager i godstogskorridoren, med henblik på i det omfang, det er muligt, at opnå en fælles tilgang.

- 3) Artikel 14, stk. 1, i forordning nr. 913/2010 skal fortolkes således, at rammerne for tildeling af infrastrukturkapacitet i den godstogskorridor, der er oprettet af bestyrelsen i medfør af denne bestemmelse, ikke udgør en EU-retsakt.

⁽¹⁾ EUT C 137 af 27.4.2020.

Domstolens dom (Tiende Afdeling) af 24. juni 2021 — WD mod Den Europæiske Fødevaresikkerhedsautoritet

(Sag C-167/20 P) ⁽¹⁾

(Appel – personalesag – midlertidigt ansatte – tidsbegrænset kontrakt – afgørelse om ikke at omklassificere – ingen bedømmelsesrapport – afgørelse om ikke at forlænge kontrakten)

(2021/C 320/09)

Processprog: fransk

Parter

Appellant: WD (ved advokat L. Levi)

Den anden part i appelsagen: Den Europæiske Fødevaresikkerhedsautoritet (ved D. Detken og F. Volpi, som befuldmægtigede, bistået af advokats D. Waelbroeck, C. Dekemexhe og A. Duron)

Konklusion

- 1) Appellen forkastes.
- 2) WD bærer sine egne omkostninger og betaler de af Den Europæiske Fødevaresikkerhedsautoritet (EFSA) afholdte omkostninger.

⁽¹⁾ EUT C 271 af 17.8.2020.

Domstolens kendelse (Syvende Afdeling) af 18. maj 2021 — Fluctus s.r.o., Fluentum s.r.o. og KI mod Landespolizeidirektion Steiermark (anmodning om præjudiciel afgørelse fra Landesverwaltungsgericht Steiermark — Østrig)

(Sag C-920/19) ⁽¹⁾

(Præjudiciel forelæggelse – artikel 99 i Domstolens procesreglement – artikel 56 TEUF – fri udveksling af tjenesteydelser – restriktioner – hasardspil – tostrengt system for tilrettelæggelse af markedet – monopol på lotteriprodukter og kasinospil – forudgående tilladelse til at drive hasardspilleautomater – monopolindehaverens reklamepraksis – bedømmelseskriterier – forfatningsmæssig retspraksis, hvori det er blevet fastslået, at den nationale lovgivning er forenelig med EU-retten)

(2021/C 320/10)

Processprog: tysk

Den forelæggende ret

Landesverwaltungsgericht Steiermark

Parter i hovedsagen

Sagsøgere: Fluctus s.r.o., Fluentum s.r.o. og KI

Sagsøgt: Landespolizeidirektion Steiermark

Procesdeltager: Finanzpolizei Team 96

Konklusion

- 1) Artikel 56 TEUF skal fortolkes således, at den ikke er til hinder for et tostrengt system for tilrettelæggelse af markedet for hasardspil med den begrundelse alene, at reklamepraksissen hos den person, der er indehaver af monopolet på lotteriprodukter og kasinospil, tager sigte på at tilskynde til aktiv deltagelse i spil, navnlig ved at banalisere spil, ved at tegne et positivt billede heraf på grund af anvendelsen af indtægterne herfra til almennyttige aktiviteter eller ved at øge tiltrækningskraften ved spil ved hjælp af lokkende reklamer, som foregøgler store gevinster.
- 2) Princippet om EU-rettens forrang skal fortolkes således, at det pålægger en retsinstans i en medlemsstat at undlade at anvende en bestemmelse i national ret, som er i strid med artikel 56 TEUF, herunder i det tilfælde, hvor en højere retsinstans i denne medlemsstat har anset denne bestemmelse for at være i overensstemmelse med EU-retten.

⁽¹⁾ EUT C 161 af 11.5.2020.

Domstolens kendelse (Syvende Afdeling) af 20. maj 2021 — straffesag mod ENR Grenelle Habitat SARL, EP og FQ (anmodning om præjudiciel afgørelse fra Tribunal correctionnel de Bordeaux — Frankrig)

(Sag C-88/20) ⁽¹⁾

(Præjudiciel forelæggelse – artikel 53, stk. 2, og artikel 94 i Domstolens procesreglement – grundlæggende rettigheder – princip ne bis in idem – kumulation af administrative og strafferetlige sanktioner for de samme forhold – telefonsalg – vildledende handelspraksis – utilstrækkelig begrundelse for den præjudicielle forelæggelse – åbenbart afvisningsgrundlag)

(2021/C 320/11)

Processprog: fransk

Den forelæggende ret

Tribunal correctionnel de Bordeaux

Tiltalte i straffesagen

ENR Grenelle Habitat SARL, EP og FQ

Konklusion

Den anmodning om præjudiciel afgørelse, der blev indgivet af tribunal correctionnel de Bordeaux (Frankrig) ved afgørelse af 12. december 2019, afvises.

⁽¹⁾ EUT C 161 af 11.5.2020.

Domstolens kendelse (Ottende Afdeling) af 18. maj 2021 — Skatteverket mod Skellefteå Industrihus AB (anmodning om præjudiciel afgørelse fra Högsta förvaltningsdomstolen — Sverige)

(Sag C-248/20) ⁽¹⁾

(Præjudiciel forelæggelse – artikel 99 i Domstolens procesreglement – skatter og afgifter – det fælles merværdiafgiftssystem (moms) – direktiv 2006/112/EF – fradrag af indgående afgift i opførelsesfasen af en bygning – ordning om frivillig momsregistrering – afbrydelse af den oprindeligt planlagte virksomhed – regulering af fradraget for indgående afgift – besvarelsen af det præjudicielle spørgsmål, der klart kan udledes af retspraksis)

(2021/C 320/12)

Processprog: svensk

Den forelæggende ret

Högsta förvaltningsdomstolen

Parter i hovedsagen

Sagsøger: Skatteverket

Sagsøgt: Skellefteå Industrihus AB

Konklusion

Artikel 137, 168, 184-187, 189 og 192 i Rådets direktiv 2006/112/EF af 28. november 2006 om det fælles merværdiafgiftssystem skal fortolkes således, at de er til hinder for en national lovgivning, som fastsætter en forpligtelse for en ejendoms ejer, der har fået tilladelse til frivillig momsregistrering i opførelsesfasen af en bygning til udlejning, og som har fradraget indgående merværdiafgift (moms) af erhvervelser, der vedrører byggeriet, til øjeblikkelig at tilbagebetale hele den indgående afgift, eventuelt med tillæg af rente, under henvisning til, at det planlagte projekt, som gav fradragsretten, ikke har givet anledning til nogen afgiftspligtig virksomhed, men ikke er til hinder for en national regel, der i en sådan situation fastsætter en forpligtelse til at regulere den indgående moms.

⁽¹⁾ EUT C 279 af 24.8.2020.

Domstolens kendelse (Niende Afdeling) af 6. maj 2021 — OM mod Ministero dell'Istruzione, dell'Università e della Ricerca — MIUR, Ministero dell'Economia e delle Finanze, Presidenza del Consiglio dei Ministri og Conservatorio di Musica »E.R. Duni« di Matera (anmodning om præjudiciel afgørelse fra Tribunale di Potenza, Italien)

(Sag C-571/20) ⁽¹⁾

(Præjudiciel forelæggelse – artikel 53, stk. 2, i Domstolens procesreglement – præjudiciel forelæggelse vedrørende gyldigheden af en bestemmelse i EUF-traktaten – åbenbart, at Domstolen ikke har kompetence – arbejdskraftens frie bevægelighed – ligebehandling – artikel 45 TEUF – forskel i status og løn mellem undervisere på universiteter og undervisere fra det nationale system for højere kunstneriske og musikalske uddannelser – rent intern situation – åbenbart afvisningsgrundlag)

(2021/C 320/13)

Processprog: italiensk

Den forelæggende ret

Tribunale di Potenza

Parter i hovedsagen

Sagsøger: OM

Sagsøgte: Ministero dell'Istruzione, dell'Università e della Ricerca — MIUR, Ministero dell'Economia e delle Finanze, Presidenza del Consiglio dei Ministri og Conservatorio di Musica »E.R. Duni« di Matera

Konklusion

- 1) Det er åbenbart, at Den Europæiske Unions Domstol ikke har kompetence til at besvare det første og det andet præjudicielle spørgsmål, som Tribunale di Potenza (retten i Potenza) har forelagt.
- 2) Det er åbenbart, at det tredje præjudicielle spørgsmål, som Tribunale di Potenza (retten i Potenza) har forelagt, må afvises.

⁽¹⁾ EUT C 28 af 25.1.2021.

Appel iværksat den 25. marts 2021 af Turk Hava Yollari til prøvelse af dom afsagt af Retten (Niende Afdeling) den 27. januar 2021 i sag T-382/19 — Turk Hava Yollari mod EUIPO — Sky (skylife)

(Sag C-185/21 P)

(2021/C 320/14)

Processprog: engelsk

Parter

Appellant: Turk Hava Yollari AO (ved abogada R. Almaraz Palmero)

De andre parter i appelsagen: Den Europæiske Unions Kontor for Intellectuel Ejendomsret (EUIPO) og Sky Ltd

Ved kendelse af 29. juni 2021, har Domstolen (Afdelingen for bevilling af appel) fastslået at appellen ikke admitteres og bestemt, at Turk Hava Yollari AO bærer sine egne omkostninger.

Anmodning om præjudiciel afgørelse indgivet af Tribunalul București (Rumænien) den 31. marts 2021 — TU og SU mod BRD Groupe Société Générale SA og Next Capital Solutions Limited

(Sag C-200/21)

(2021/C 320/15)

Processprog: Rumænsk

Den forelæggende ret

Tribunalul București

Parter i hovedsagen

Appellanter: TU og SU

Indstævnte: BRD Groupe Société Générale SA og Next Capital Solutions Limited

Præjudicielt spørgsmål

Er direktiv 93/13 ⁽¹⁾ til hinder for en national bestemmelse som den, der følger af kapitel VI, artikel 712 ff., i Codul de procedură civilă (den civile retsplejelov), som fastsætter en frist på 15 dage, inden for hvilken rekviritus ved fremsættelse af en indsigelse mod tvangsfuldbyrdelsen kan påberåbe sig, at et kontraktvilkår i tvangsfuldbyrdelsesgrundlaget er urimeligt, mens et søgsmål med påstand om, at det fastslås, at der foreligger urimelige kontraktvilkår i tvangsfuldbyrdelsesgrundlaget, ikke er underlagt nogen frist, og der inden for rammerne af dette sidstnævnte søgsmål er fastsat en mulighed for, at rekviritus kan anmode om udsættelse af tvangsfuldbyrdelsen i henhold til den civile retsplejelovs artikel 638, stk. 2?

⁽¹⁾ Rådets direktiv 93/13/EØF af 5.4.1993 om urimelige kontraktvilkår i forbrugeraftaler (EFT 1993, L 95, s. 29).

Anmodning om præjudiciel afgørelse indgivet af Juzgado de Primera Instancia de Las Palmas de Gran Canaria (Spanien) den 6. april 2021 — Zulima mod Servicios Prescriptor y Medios de Pagos E.F.C. S.A.U

(Sag C-215/21)

(2021/C 320/16)

Processprog: spansk

Den forelæggende ret

Juzgado de Primera Instancia de Las Palmas de Gran Canaria

Parter i hovedsagen

Sagsøger: Zulima

Sagsøgt: Servicios Prescriptor y Medios de Pagos E.F.C. S.A.U

Præjudicielt spørgsmål

I forbindelse med forbrugerens klage over urimelige kontraktvilkår på grundlag af direktiv 93/13/EØF ⁽¹⁾ og i tilfælde af, at der sker udenretslig fyldestgørelse, indebærer artikel 22 i Ley de Enjuiciamiento Civil (den civile retsplejelov), at forbrugerne skal bære sagsomkostningerne uden hensyntagen til den forudgående adfærd udvist af den erhvervsdrivende, som ikke efterkom de forudgående påkrav. Udgør denne spanske processuelle regel en væsentlig hindring, der kan afholde forbrugerne fra at udøve retten til en effektiv domstolsprøvelse af den eventuelt urimelige karakter af kontraktvilkår i strid med effektivitetsprincippet og med artikel 6, stk. 1, og artikel 7, stk. 1, i direktiv 93/13?

⁽¹⁾ Rådets direktiv 93/13/EØF af 5.4.1993 om urimelige kontraktvilkår i forbrugeraftaler (EFT 1993, L 95, s. 29).

Anmodning om præjudiciel afgørelse indgivet af Curtea de Apel Ploiești (Rumænien) den 6. april 2021 — Asociația »Forumul Judecătorilor din România« og YN mod Consiliul Superior al Magistraturii

(Sag C-216/21)

(2021/C 320/17)

Processprog: rumænsk

Den forelæggende ret

Curtea de Apel Ploiești

Parter i hovedsagen

Appellanter: Asociația »Forumul Judecătorilor din România« og YN

Indstævnt: Consiliul Superior al Magistraturii

Præjudicielle spørgsmål

1. Skal den mekanisme for samarbejde og kontrol (MSK), der blev oprettet ved Kommissionens beslutning 2006/928/EF af 13. december 2006 ⁽¹⁾, anses for en retsakt udstedt af en EU-institution som omhandlet i artikel 267 TEUF, som kan fortolkes af Den Europæiske Unions Domstol? Er indholdet, karakteren og varigheden af MSK, der blev oprettet ved Europa-Kommissionens beslutning 2006/928/EF af 13. december 2006, omfattet af anvendelsesområdet for traktaten om Republikken Bulgariens og Rumæniens tiltrædelse af Den Europæiske Union, som Rumænien undertegnede i Luxembourg den 25. april 2005? Er kravene i de rapporter, der udarbejdes inden for rammerne af MSK, bindende for den rumænske stat?
2. Kan princippet om domstolenes uafhængighed, der er fastsat i artikel 19, [stk. 1], andet afsnit, i traktaten om Den Europæiske Union (TEU), i artikel 47 i chartret om grundlæggende rettigheder og i praksis fra Den Europæiske Unions Domstol, med henvisning til artikel 2 TEU, fortolkes således, at det også omfatter procedurer vedrørende forfremmelse af aktive dommere?
3. Tilsidesættes dette princip, såfremt der oprettes et system for forfremmelse til den højere retsinstans baseret udelukkende på en summarisk vurdering af aktiviteten og adfærden, som foretages af en komité, der består af præsidenten og dommere ved retsinstansen med ansvar for retslig kontrol, og som særskilt ud over den periodiske vurdering af dommere også varetager vurdering af dommere med henblik på deres forfremmelse og kontrol af deres domme?
4. Tilsidesættes princippet om domstolenes uafhængighed, der er fastsat i artikel 19, [stk. 1], andet afsnit, i traktaten om Den Europæiske Union (TEU), i artikel 47 i chartret om grundlæggende rettigheder og i praksis fra Den Europæiske Unions Domstol, med henvisning til artikel 2 TEU, såfremt den rumænske stat ikke overholder EU-retten [principper om] forudsigelighed og retssikkerhed, idet den i over ti år havde accepteret og overholdt MSK og MSK-rapporterne, men efterfølgende, uden varsel og i modstrid med MSK-henstillingerne, har ændret proceduren vedrørende forfremmelse af dommere uden ledelsesfunktioner?

⁽¹⁾ Kommissionens beslutning 2006/928/EF af 13.12.2006 om oprettelse af en mekanisme for samarbejde og kontrol vedrørende Rumæniens fremskridt med opfyldelsen af specifikke benchmarks på områders retsreform og bekæmpelse af korruption (EUT 2006, L 354, s. 56).

Appel iværksat den 1. april 2021 af Olimp Laboratories sp. z o.o til prøvelse af dom afsagt af Retten (Anden Afdeling) den 27. januar 2021 i sag T-817/19 — Olimp Laboratories mod EUIPO

(Sag C-219/21 P)

(2021/C 320/18)

Processprog: engelsk

Parter

Appellant: Olimp Laboratories sp. z o.o. (ved advokat M. Kondrat)

Den anden part i appelsagen i appelsagen: Den Europæiske Unions Kontor for Intellectuel Ejendomsret (EUIPO)

Ved kendelse af 24. juni 2021, har Domstolen (Afdelingen for bevilling af appel) fastslået at appellen ikke admitteredes og at Olimp Laboratories sp. z o.o bærer sine egne omkostninger.

**Appel iværksat den 9. april 2021 af Germann Avocats LLC til prøvelse af kendelse afsagt af Retten
(Tiende Afdeling) den 4. februar 2021 i sag T-352/18, Germann Avocats LLC mod
Europa-Kommissionen**

(Sag C-233/21 P)

(2021/C 320/19)

Processprog: engelsk

Parter

Appellant: Germann Avocats LLC (ved dikigoros N. Scandamis)

Den anden part i appelsagen: Europa-Kommissionen

Appellanten har nedlagt følgende påstande

- Præmis 24-48 i den appellerede kendelse, hvorved Kommissionens formalitetsindsigelse blev forkastet i sin helhed, stadfæstes.
- I øvrigt ophæves den appellerede kendelse.
- I henhold til artikel 263 TEUF annulleres Kommissionens afgørelse, som var indeholdt i en udateret skrivelse, der blev modtaget den 2. april 2018, om afvisning af det fælles bud afgivet af appellanten på en opfølgende undersøgelse om fagforeningspraksisser for ikke-forskelsbehandling og mangfoldighed (udbudsprocedure JUST/2017/RDIS/FW/E-QUA/0042; EUT/S S215 — 09/11/2017 — 2017/S 215-446067).
- Kommissionen tilpligtes at betale 1 EUR i erstatning.
- Subsidiært hjemvises sagen til Retten.
- Under alle omstændigheder tilpligtes Kommissionen at betale sagsomkostningerne i appelsagen og i sagen for Retten.

Anbringender og væsentligste argumenter

Appellanten har fremsat følgende anbringender til støtte for appelsagen:

Første anbringende om en åbenbar urigtig gengivelse af de faktiske omstændigheder og retlige fejl med hensyn til magtmisbrug samt tilsidesættelse af princippet om processuel ligestilling og princippet om retten til at blive hørt.

Andet anbringende om tilsidesættelse af begrundelsespligten og anlæggelsen af åbenbare urigtige skøn.

Tredje anbringende om magtmisbrug ved tilsidesættelse af princippet om ligebehandling, retssikkerhedsprincippet, princippet om god forvaltningsskik og princippet om god tro.

Fjerde anbringende om magtmisbrug ved tilsidesættelse af gennemsigtighedsprincippet og princippet om beskyttelse af den berettigede forventning for så vidt angår konkurrence.

**Anmodning om præjudiciel afgørelse indgivet af Oberlandesgericht Düsseldorf (Tyskland) den
22. april 2021 — Facebook Inc. m.fl. mod Bundeskartellamt**

(Sag C-252/21)

(2021/C 320/20)

Processprog: tysk

Den forelæggende ret

Oberlandesgericht Düsseldorf

Parter i hovedsagen

Sagsøgere: Facebook Inc., Facebook Ireland Ltd og Facebook Deutschland GmbH

Sagsøgt: Bundeskartellamt

Procesdeltager: Verbraucherzentrale Bundesverband e.V.

Præjudicielle spørgsmål

1. a) Er artikel 51 ff. i forordning nr. 2016/679 (¹) til hinder for, at en national kartelmyndighed i en medlemsstat, såsom Bundeskartellamt, der ikke er tilsynsmyndighed som omhandlet artikel 51 ff. i forordning nr. 2016/679, og i hvilken medlemsstat en virksomhed med hjemsted uden for Den Europæiske Union har en etablering, der inden for markedsføring, kommunikation og PR bistår denne virksomheds hovedvirksomhed, som er beliggende i en anden medlemsstat og som har eneansvaret for behandlingen af personoplysninger på hele Den Europæiske Unions område, for det kartelretlige misbrugstilsyn fastslår, at hovedvirksomhedens kontraktbetingelser vedrørende behandling af oplysninger og gennemførelsen heraf udgør en tilsidesættelse af forordning nr. 2016/679, og vedtager en afgørelse om, at denne tilsidesættelse skal bringes til ophør?
- b) Såfremt dette spørgsmål besvares bekræftende: Er artikel 4, stk. 3, TEU til hinder herfor, når den ledende tilsynsmyndighed i den medlemsstat, hvor hovedvirksomheden er beliggende, som omhandlet i artikel 56, stk. 1, i forordning nr. 2016/679 samtidig underkaster hovedvirksomhedens kontraktbetingelser vedrørende behandling af oplysninger en undersøgelsesprocedure?
2. a) Udgør det forhold, at en internetbruger enten kun besøger eller også indtaster informationer, f.eks. ved registrering eller bestillinger, på websteder eller apps, der vedrører kriterierne i artikel 9, stk. 1, i forordning nr. 2016/679, såsom dating-apps, partnerbørser for homoseksuelle, politiske partiers websteder eller sundhedswebsteder, og en anden virksomhed såsom Facebook Ireland gennem grænseflader på disse websteder eller i disse apps såsom »Facebook Business Tools« eller gennem cookies eller lignende lagringsteknologier indsat på internetbrugerens computer eller mobile terminaludstyr indsamler oplysninger om brugerens besøg på disse websteder og apps og om de informationer, som brugeren har indtastet, sammenstiller disse oplysninger med oplysningerne om brugerens Facebook.com-konto og anvender dem, behandling af følsomme oplysninger i forordningens forstand for så vidt angår indsamlingen og/eller sammenstillingen og/eller anvendelsen?
- b) Såfremt dette spørgsmål besvares bekræftende: Indebærer besøg på disse websteder og apps og/eller indtastning af informationer og/eller tryk på knapper på disse websteder eller apps (»sociale plugins« såsom »synes godt om«, »del« eller »Facebook login« eller »account kit«) fra en udbyder som Facebook Ireland, at brugeren i kraft af selve besøget og/eller indtastningen tydeligvis har offentliggjort oplysningerne som omhandlet i artikel 9, stk. 2, litra e), i forordning nr. 2016/679?

3. Kan en virksomhed som *Facebook Ireland*, der driver et annoncefinansieret og digitalt socialt netværk og i sine tjenestevilkår tilbyder persontilpasset indhold og markedsføring, netværkssikkerhed, produktforbedring og en ensartet og velfungerende brug af alle koncernens produkter, påberåbe sig den begrundelse, at behandlingen er nødvendig af hensyn til opfyldelsen af en kontrakt som omhandlet i artikel 6, stk. 1, litra b), i forordning nr. 2016/679, eller er nødvendig for at forfølge en legitim interesse som omhandlet i artikel 6, stk. 1, litra f), i forordning nr. 2016/679, når den med henblik på disse formål indsamler oplysninger fra andre af koncernens tjenester og fra tredjeparters websteder og apps gennem grænseflader på disse websteder og apps såsom »Facebook Business Tools« eller gennem cookies eller lignende lagringsteknologier indsat på internetbrugerens computer eller mobile terminaludstyr, sammenstiller oplysningerne med brugerens *Facebook.com*-konto og anvender dem?

4. Kan også

- det forhold, at brugerne er mindreårige, af hensyn til persontilpasningen af indhold og markedsføring, produktforbedring, netværkssikkerhed og ikke-markedsføringsmæssig kommunikation med brugeren,
- levering af målinger, analyser og øvrige virksomhedsservices til markedsføringskunder, udviklere og øvrige partnere, således at disse kan evaluere og forbedre deres ydelser,
- levering af marketingkommunikation med brugeren, således at virksomheden kan forbedre sine produkter og gennemføre direct marketing,
- forskning og innovation til gavn for samfundet med henblik på at fremme niveauet for teknologiske fremskridt eller den videnskabelige forståelse vedrørende vigtige sociale emner og at øve positiv indflydelse på samfundet og verden,
- det forhold, at der gives oplysninger til retshåndhavende myndigheder og besvares juridiske anmodninger med henblik på at forhindre, opklare og retsforfølge strafbare handlinger, ulovlig brug, tilsidesættelser af tjenestevilkårene og politikkerne og andre former for skadelig adfærd,

i en sådan situation udgøre en legitim interesse som omhandlet i artikel 6, stk. 1, litra f), i forordning nr. 2016/679, når virksomheden med henblik på disse formål indsamler oplysninger fra andre af koncernens tjenester og fra tredjeparters websteder og apps gennem grænseflader på disse websteder og apps såsom »Facebook Business Tools« eller gennem cookies eller lignende lagringsteknologier indsat på internetbrugerens computer eller mobile terminaludstyr, sammenstiller oplysningerne med brugerens *Facebook.com*-konto og anvender dem?

5. Kan indsamling af oplysninger fra andre af koncernens tjenester og fra tredjeparters websteder og apps gennem grænseflader på disse websteder og apps såsom »Facebook Business Tools« eller gennem cookies eller lignende lagringsteknologier indsat på internetbrugerens computer eller mobile terminaludstyr, sammenstilling med brugerens *Facebook.com*-konto og anvendelse heraf eller anvendelse af oplysninger, der allerede i anden sammenhæng er blevet indsamlet og sammenstillet lovligt, i en sådan situation i specifikke tilfælde også være begrundet i henhold til artikel 6, stk. 1, litra c), d) og e), i forordning nr. 2016/679 med henblik på f.eks. at besvare et gyldigt retligt spørgsmål vedrørende bestemte oplysninger [litra c)], at bekæmpe skadelig adfærd og fremme sikkerheden [litra d)] eller af hensyn til forskning til gavn for samfundet og til fremme af beskyttelse, integritet og sikkerhed [litra e)]?

6. Kan der gives et gyldigt og navnlig i henhold til artikel 4, nr. 11), i forordning nr. 2016/679 frivilligt samtykke som omhandlet i artikel 6, stk. 1, litra a), og artikel 9, stk. 2, litra a), i forordning nr. 2016/679 over for en markedsdominerende virksomhed som *Facebook Ireland*?

Såfremt det første spørgsmål besvares benægtende:

7. a) Kan en national kartelmyndighed i en medlemsstat såsom Bundeskartellamt, som ikke er tilsynsmyndighed som omhandlet i artikel 51 ff. i forordning nr. 2016/679, og som vurderer, om en markedsdominerende virksomhed har tilsidesat det kartelretlige forbud mod misbrug, idet denne tilsidesættelse ikke består i, at virksomhedens betingelser for behandling af oplysninger og gennemførelsen heraf tilsidesætter forordning nr. 2016/679, f.eks. i forbindelse med afvejningen af interesser foretage konstateringer om, hvorvidt denne virksomheds betingelser vedrørende behandling af oplysninger og gennemførelsen heraf er i overensstemmelse med forordning nr. 2016/679?

- b) Såfremt dette spørgsmål besvares bekræftende: Gælder dette henset til artikel 4, stk. 3, TEU også, når den ledende tilsynsmyndighed som omhandlet i artikel 56, stk. 1, i forordning nr. 2016/679 samtidig underkaster denne virksomheds betingelser vedrørende behandling af oplysninger en undersøgelsesprocedure?

Såfremt det syvende spørgsmål besvares bekræftende, er det nødvendigt at besvare det tredje til femte spørgsmål med hensyn til oplysninger fra brugen af koncernens tjeneste *Instagram*.

- (¹) Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) 2016/679 af 27.4.2016 om beskyttelse af fysiske personer i forbindelse med behandling af personoplysninger og om fri udveksling af sådanne oplysninger og om ophævelse af direktiv 95/46/EF (generel forordning om databeskyttelse) (EUT 2016, L 119, s. 1).

Anmodning om præjudiciel afgørelse indgivet af Bundesverwaltungsgericht (Østrig) den 28. april 2021 — EPIC Financial Consulting Ges.m.b.H. mod Republikken Østrig og Bundesbeschaffung GmbH

(Sag C-274/21)

(2021/C 320/21)

Processprog: tysk

Den forelæggende ret

Bundesverwaltungsgericht

Parter i hovedsagen

Klager: EPIC Financial Consulting Ges.m.b.H

Indklagede: Republikken Østrig og Bundesbeschaffung GmbH

Præjudicielle spørgsmål

1. Er en procedure med henblik på foreløbige forholdsregler, som er hjemlet i artikel 2, stk. 1, litra a), i direktiv 89/665/EØF (¹) som ændret ved direktiv 2014/23/EU (²), og som på nationalt plan i Østrig også er hjemlet ved Bundesverwaltungsgericht [forbundsdomstol i forvaltningsretlige sager], hvori der f.eks. også kan opnås et midlertidigt forbud mod indgåelse af rammeaftaler eller indgåelse af leveringskontrakter, en tvist på det civil- og handelsretlige område i henhold til artikel 1, stk. 1, i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 1215/2012 (³)? Er en sådan procedure med henblik på foreløbige forholdsregler, jf. til det foregående spørgsmål, i det mindste et civilretligt spørgsmål i henhold til artikel 81, stk. 1, i traktaten om Den Europæiske Unions funktionsmåde (TEUF)? Er proceduren med henblik på foreløbige forholdsregler i henhold til artikel 2, stk. 1, litra a), i direktiv 89/665/EØF som ændret ved direktiv 2014/23/EU en procedure med henblik på et foreløbigt retsmiddel som omhandlet i artikel 35 i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 1215/2012?
2. Skal ækvivalensprincippet, henset til de øvrige EU-retlige bestemmelser, fortolkes således, at det tillægger borgerne subjektive rettigheder over for medlemsstaten og er til hinder for anvendelsen af nationale østrigske forskrifter, hvorefter retten, inden den behandler en begæring om foreløbige forholdsregler, som fastsat i artikel 2, stk. 1, litra a), i direktiv 89/665/EØF som ændret ved direktiv 2014/23/EU, skal undersøge, hvilken form for udbudsprocedure, der er tale om, den (skønnede) værdi af kontrakten samt summen af de beslutninger, der kan anfægtes særskilt, og som er blevet anfægtet i relation til bestemte udbudsprocedurer, henholdsvis eventuelt også delkontrakterne i relation til en

bestemt udbudsprocedure, for at retsformanden for den kompetente afdeling ved retten dernæst eventuelt kan udstede et pålæg om korrektion med henblik på efteropkrævning af retsafgifter, og den retsafdeling, der har kompetence til at behandle klagen, i tilfælde af, at afgifterne ikke betales før eller senest samtidig med en afvisning af begæringen om foreløbige forholdsregler på grund af manglende efterbetaling, skal fastsætte retsafgifterne, idet kravet i modsat fald fortæbes, når en manglende betaling af retsafgifter i (øvrige) civile sager i Østrig, som f.eks. erstatningssager eller sager om forbud på grund af krænkelse af konkurrenceregler, ikke er til hinder for behandling af en begæring om foreløbige forholdsregler, der indgives i tilknytning hertil, uanset spørgsmålet om, hvorvidt der i et eller andet omfang udstår retsafgifter vedrørende retsbeskyttelsen, og en manglende betaling af faste retsafgifter heller ikke principielt er til hinder for behandling af en begæring om foreløbige forholdsregler, der er indgivet ved civile domstole, udskilt fra et søgsmål; og når det endvidere ved en sammenligning forholder sig således i Østrig, at manglende betaling af retsafgifter vedrørende klager over administrative afgørelser eller af retsafgifter vedrørende retsmidler til prøvelse af afgørelser truffet af forvaltningsdomstolene, der iværksættes ved Verfassungsgerichtshof [forfatningsdomstol] eller Verwaltungsgerichtshof [forvaltningsdomstol], ikke fører til afvisning af retsmidlet på grund af manglende afgiftsbetaling og f.eks. heller ikke fører til, at begæringer om indrømmelse af opsættende virkning i forbindelse med sådanne appel- og revisionsankesager kun kan afvises fra realitetsbehandling?

- 2.1. Skal ækvivalensprincippet, henset til de øvrige EU-retlige bestemmelser, fortolkes således, at det er til hinder for anvendelsen af nationale østrigske forskrifter, hvorefter retsformanden som enedømmer skal udstede et pålæg om korrektion af retsafgiften, fordi der ikke er betalt tilstrækkelige retsafgifter, inden en begæring om foreløbige forholdsregler, som fastsat i artikel 2, stk. 1, litra a), i direktiv 89/665/EØF som ændret ved direktiv 2014/23/EU, behandles, og denne enedømmer skal afvise begæringen om foreløbige forholdsregler på grund af manglende afgiftsbetaling, når der i øvrigt i forbindelse med civile søgsmål i Østrig for så vidt angår en begæring om foreløbige forholdsregler, der er indgivet sammen med et søgsmål, i henhold til Gerichtsgebührengesetz [lov om retsafgifter] principielt ikke skal betales yderligere faste retsafgifter ud over dem i forbindelse med søgsmålet i første instans, og når der heller ikke for så vidt angår begæringer om indrømmelse af opsættende virkning, der indgives sammen med et søgsmål til prøvelse af en afgørelse til en forvaltningsdomstol, sammen med en revisionsanke til Verwaltungsgerichtshof [forvaltningsdomstol] eller sammen med en appel til Verfassungsgerichtshof [forfatningsdomstol], og som funktionelt tager sigte på en identisk eller lignende retsbeskyttelse som en begæring om foreløbige forholdsregler, skal betales særskilte afgifter for disse accessoriske begæringer om indrømmelse af opsættende virkning?
3. Skal kravet i henhold til artikel 2, stk. 1, litra a), i Rådets direktiv af 21. december 1989 om samordning af love og administrative bestemmelser vedrørende anvendelsen af klageprocedurerne i forbindelse med indgåelse af offentlige indkøbs- samt bygge- og anlægskontrakter (89/665/EØF) (EFT L 395 af 30.12.1989, s. 33), som ændret ved direktiv 2014/24/EU⁽⁴⁾, om hurtigst muligt og som hastesag at træffe midlertidige foranstaltninger, der har til formål at bringe den påståede overtrædelse til ophør eller hindre, at der påføres de pågældende interesser anden skade, henset til de øvrige EU-retlige bestemmelser fortolkes således, at dette krav om hastesbehandling stifter en subjektiv ret til, at der uden ugrundet ophold træffes afgørelse om en begæring om foreløbige forholdsregler, og at dette krav er til hinder for anvendelsen af nationale østrigske forskrifter, hvorefter retten også i tilfælde af uigennemsigtigt gennemførte udbudsprocedurer, inden den behandler en begæring om foreløbige forholdsregler, som har til formål at forhindre, at ordregiveren foretager yderligere indkøb, også selv om det i så henseende ikke har nogen relevans for afgørelsen skal undersøge, hvilken form for udbudsprocedure, der er tale om, den (skønnede) værdi af kontrakten samt summen af de beslutninger, der kan anfægtes særskilt, og som er blevet anfægtet henholdsvis ønskes anfægtet i relation til bestemte udbudsprocedurer, henholdsvis eventuelt også delkontrakterne i relation til en bestemt udbudsprocedure, for at retsformanden for den kompetente afdeling ved retten dernæst eventuelt kan udstede et pålæg om korrektion med henblik på efteropkrævning af retsafgifter, og den retsafdeling, der har kompetence til at træffe afgørelse om klagen, i tilfælde af, at afgifterne ikke betales før eller senest samtidig med en afvisning af begæringen om foreløbige forholdsregler på grund af manglende efterbetaling af afgift, skal fastsætte retsafgifterne, idet kravet over for klageren i modsat fald fortæbes?
4. Skal retten til en retfærdig rettergang ved en domstol i henhold til artikel 47 [...] i Den Europæiske Unions charter om grundlæggende rettigheder⁽⁵⁾ henset til de øvrige EU-retlige bestemmelser fortolkes således, at denne ret tillægger borgerne subjektive rettigheder og er til hinder for anvendelsen af nationale østrigske forskrifter, hvorefter retten også i tilfælde af uigennemsigtigt gennemførte udbudsprocedurer, inden den behandler en begæring om foreløbige forholdsregler, som har til formål at forhindre, at ordregiveren foretager yderligere indkøb, også selv om det ikke har nogen relevans for afgørelsen, skal undersøge, hvilken form for udbudsprocedure, der er tale om, den (skønnede) værdi af kontrakten samt summen af de beslutninger, der kan anfægtes særskilt, og som er blevet anfægtet i relation til bestemte udbudsprocedurer, henholdsvis eventuelt også delkontrakterne i relation til en bestemt udbudsprocedure, for at retsformanden for den kompetente afdeling ved retten dernæst eventuelt kan udstede et pålæg om korrektion med henblik på efteropkrævning af retsafgifter, og den retsafdeling, der har kompetence til at træffe afgørelse om klagen, i tilfælde af, at afgifterne ikke betales før eller senest samtidig med en afvisning af begæringen om foreløbige forholdsregler på grund af manglende efterbetaling, skal fastsætte retsafgifterne, idet kravet over for klageren i modsat fald fortæbes?

5. Skal ækvivalensprincippet henset til de øvrige EU-retlige bestemmelser fortolkes således, at det tillægger borgerne subjektive rettigheder over for medlemsstaten og er til hinder for anvendelsen af nationale østrigske forskrifter, hvorefter en retsafdeling ved en forvaltningsdomstol som retsinstans i tilfælde af manglende betaling af faste retsafgifter for begæringen om foreløbige forholdsregler som omhandlet i direktiv 89/665/EØF i den gældende affattelse skal fastsætte faste retsafgifter (med deraf følgende reducerede muligheder for retsbeskyttelse for den afgiftspligtige), når afgifter vedrørende søgsmål, foreløbige forholdsregler og retsmidler i civile sager i øvrigt i tilfælde af manglende betaling fastsættes ved en afgørelse i henhold til Gerichtliches Einbringungsgesetz [lov om retsinstansernes opkrævninger] og afgifter vedrørende retsmidler inden for forvaltningsretten for så vidt angår appeller til en forvaltningsdomstol eller til Verfassungsgerichtshof [forfatningsdomstol] henholdsvis afgifter vedrørende revisionsanke til Verwaltungsgerichtshof [forvaltningsdomstol], såfremt disse afgifter ikke betales, i reglen fastsættes ved en afgørelse truffet af en skattemyndighed, til prøvelse af hvilken (sc. afgørelsen om afgiftsfastsættelsen) der altid kan anlægges sag ved en forvaltningsdomstol og derefter iværksættes revisionsanke ved Verwaltungsgerichtshof [forvaltningsdomstol] eller appel ved Verfassungsgerichtshof [forfatningsdomstol]?
6. Skal artikel 1, stk. 1, i direktiv 89/665/EØF som ændret ved direktiv 2014/23/EU under hensyntagen til EU-rettens øvrige bestemmelser fortolkes således, at indgåelsen af en rammeaftale med en enkelt økonomisk aktør i henhold til artikel 33, stk. 3, i direktiv 89/665/EØF som ændret ved direktiv 2014/23/EU er en kontraktindgåelse i henhold til artikel 2a, stk. 2, i direktiv 89/665/EØF som ændret ved direktiv 2014/23/EU?
 - 6.1. Skal formuleringen »kontrakter baseret på denne rammeaftale« i artikel 33, stk. 3, i direktiv 2014/24/EU fortolkes således, at der foreligger en kontrakt baseret på en rammeaftale, når ordregiveren tildeler en enkelt kontrakt med udtrykkelig henvisning til den indgåede rammeaftale? Eller skal den citerede passage »kontrakter baseret på denne rammeaftale« fortolkes således, at der, når den samlede mængde i en rammeaftale som omhandlet i Domstolens dom C-216/17 ⁽⁶⁾, præmis 64, allerede er opbrugt, ikke længere foreligger en kontrakt, der er baseret på den oprindeligt indgåede rammeaftale?
7. Skal retten til en retfærdig rettergang ved en domstol i henhold til artikel 47 [...] i Den Europæiske Unions charter om grundlæggende rettigheder henset til de øvrige EU-retlige bestemmelser fortolkes således, at denne ret er til hinder for anvendelsen af en bestemmelse, hvorefter den ordregiver, der er anført i sagen vedrørende indgåelse af offentlige kontrakter, i proceduren med henblik på foreløbige forholdsregler skal give meddelelse om alle nødvendige oplysninger og fremlægge alle nødvendige dokumenter — idet der i modsat fald kan træffes en afgørelse over for denne på grund af undladelsen — når denne ordregivers tjenestemænd eller medarbejdere, som skal meddele disse oplysninger på vegne af ordregiveren, derved i visse tilfælde endog risikerer at skulle belaste sig selv i strafferetlig henseende som følge af denne meddelelse af oplysninger eller forelæggelse af dokumenter?
8. Skal kravet i henhold til artikel 1, stk. 1, i Rådets direktiv 89/665, om at klageprocedurer ved tildeling af kontrakter frem for alt skal gennemføres effektivt, yderligere henset til adgangen til effektive retsmidler i medfør af chartrets artikel 47 og under hensyntagen til de øvrige EU-retlige bestemmelser fortolkes således, at disse bestemmelser stifter subjektive rettigheder og er til hinder for anvendelsen af nationale forskrifter, hvorefter det påhviler en klager, der søger retsbeskyttelse ved at indgive begæring om foreløbige forholdsregler, at angive den konkrete udbudsprocedure og den konkrete beslutning, som ordregiveren har truffet, i sin begæring, selv om den pågældende klager i forbindelse med udbud uden forudgående offentliggørelse i reglen ikke ved, hvor mange uigennemsigtige udbudsprocedurer ordregiveren har gennemført, og hvor mange beslutninger om kontraktindgåelse der allerede er truffet i de uigennemsigtige udbudsprocedurer?
9. Skal kravet om en retfærdig rettergang ved en domstol i henhold til chartrets artikel 47 under hensyntagen til de øvrige EU-retlige bestemmelser fortolkes således, at denne bestemmelse stifter subjektive rettigheder og er til hinder for anvendelsen af nationale forskrifter, hvorefter det påhviler klageren, der søger retsbeskyttelse, i sin begæring om foreløbige [forholdsregler] at angive den konkrete udbudsprocedure og den konkrete beslutning, som ordregiveren har truffet, og som kan anfægtes særskilt og også anfægtes, selv om den pågældende klager i forbindelse med udbud uden forudgående offentliggørelse, som er uigennemsigtige for klageren, i reglen ikke kan vide, hvor mange uigennemsigtige udbudsprocedurer ordregiveren har gennemført, og hvor mange beslutninger om kontraktindgåelse der allerede er truffet i de uigennemsigtige udbudsprocedurer?

10. Skal kravet om en retfærdig rettergang ved en domstol i henhold til chartrets artikel 47 under hensyntagen til de øvrige EU-retlige bestemmelser fortolkes således, at denne bestemmelse stifter subjektive rettigheder og er til hinder for anvendelsen af nationale forskrifter, hvorefter det påhviler klageren, der søger retsbeskyttelse ved begæring om foreløbige forholdsregler, at betale faste retsafgifter med et beløb, som denne ikke kan forudse, fordi klageren i forbindelse med udbud uden forudgående offentliggørelse, som er uigennemsigtige for klageren, i reglen ikke kan vide, hvorvidt og i givet fald hvor mange uigennemsigtige udbudsprocedurer ordregiveren har gennemført, hvad den anslåede værdi af disse er, og hvor mange beslutninger om kontraktindgåelse, der kan anfægtes særskilt, der allerede er truffet i de uigennemsigtige udbudsprocedurer?

⁽¹⁾ Rådets direktiv 89/665/EØF af 21.12.1989 om samordning af love og administrative bestemmelser vedrørende anvendelsen af klageprocedurerne i forbindelse med indgåelse af offentlige indkøbs- samt bygge- og anlægskontrakter (EFT 1989, L 395, s. 33).

⁽²⁾ Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2014/23/EU af 26.2.2014 om tildeling af koncessionskontrakter (EUT 2014, L 94, s. 1).

⁽³⁾ Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 1215/2012 af 12.12.2012 om retternes kompetence og om anerkendelse og fuldbyrdelse af retsafgørelser på det civil- og handelsretlige område (EUT 2012, L 351, s. 1).

⁽⁴⁾ Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2014/24/EU af 26.2.2014 om offentlige udbud og om ophævelse af direktiv 2004/18/EF (EUT 2014, L 94, s. 65).

⁽⁵⁾ Den Europæiske Unions charter om grundlæggende rettigheder (EUT 2012, C326, s. 391).

⁽⁶⁾ Dom af 19.12.2018, *Autorità Garante della Concorrenza e del Mercato — Antitrust et Coopservice*, ECLI:EU:C:2018:1034

Anmodning om præjudiciel afgørelse indgivet af Bundesverwaltungsgericht (Østrig) den 28. april 2021 — EPIC Financial Consulting Ges.m.b.H. mod Republikken Østrig og Bundesbeschaffung GmbH

(Sag C-275/21)

(2021/C 320/22)

Processprog: tysk

Den forelæggende ret

Bundesverwaltungsgericht

Parter i hovedsagen

Klager: EPIC Financial Consulting Ges.m.b.H

Indklagede: Republikken Østrig og Bundesbeschaffung GmbH

Præjudicielle spørgsmål

1. Er en klageprocedure ved Bundesverwaltungsgericht som finder sted på grundlag af direktiv 89/665/EØF⁽¹⁾ som ændret ved direktiv 2014/23/EU⁽²⁾, en tvist på det civil- og handelsretlige område i henhold til artikel 1, stk. 1, i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 1215/2012⁽³⁾? Er en sådan klageprocedure, jf. det foregående spørgsmål, i det mindste et civilretligt spørgsmål i henhold til artikel 81, stk. 1, i traktaten om Den Europæiske Unions funktionsmåde (TEUF)?
2. Skal ækvivalensprincippet, henset til de øvrige EU-retlige bestemmelser, fortolkes således, at det tillægger borgerne subjektive rettigheder over for medlemsstaten og er til hinder for anvendelsen af nationale østrigske forskrifter, hvorefter retten, inden den behandler en klage, der i hvert enkelt tilfælde skal tage sigte på annullering af en særskilt anfægtelig beslutning truffet af en ordregivende myndighed, skal undersøge, hvilken form for udbudsprocedure, der er tale om, den (anslåede) værdi af kontrakten samt summen af de beslutninger, der kan anfægtes særskilt, og som er blevet anfægtet i relation til bestemte udbudsprocedurer, henholdsvis eventuelt også delkontrakterne i relation til en bestemt udbudsprocedure, for at retsformanden for den kompetente afdeling ved retten derefter eventuelt kan udstede et pålæg om korrektion med henblik på efteropkrævning af retsafgifter, og den retsafdeling, der har kompetence til at behandle klagen, i tilfælde af, at afgifterne ikke betales før eller senest samtidig med en afvisning af klagen på grund af

manglende efterbetaling, derefter skal fastsætte retsafgifterne, idet kravet i modsat fald fortabes, når en manglende betaling af retsafgifter i civile sager i Østrig i andre sager, som f.eks. erstatningssager eller sager om forbud på grund af krænkelse af konkurrenceregler, ikke er til hinder for behandling af søgsmålet, uanset spørgsmålet om, hvorvidt der i et eller andet omfang udestår retsafgifter vedrørende retsbeskyttelsen, og når det endvidere ved en sammenligning forholder sig således i Østrig, at manglende betaling af retsafgifter vedrørende klager over administrative afgørelser eller af retsafgifter vedrørende retsmidler til prøvelse af afgørelser truffet af forvaltningsdomstolene, der iværksættes ved Verfassungsgerichtshof [forfatningsdomstol] eller Verwaltungsgerichtshof [forvaltningsdomstol], ikke fører til afvisning af retsmidlet på grund af manglende afgiftsbetaling?

- 2.1. Skal ækvivalensprincippet, henset til de øvrige EU-retlige bestemmelser, fortolkes således, at det er til hinder for anvendelsen af nationale østrigske forskrifter, hvorefter retsformanden som enedommer skal udstede et pålæg om korrektion af retsafgiften, fordi der ikke er betalt tilstrækkelige retsafgifter, inden en begæring om foreløbige forholdsregler, som fastsat i artikel 2, stk. 1, litra a), i direktiv 89/665/EØF som ændret ved direktiv 2014/23/EU, behandles, og denne enedommer skal afvise begæringen om foreløbige forholdsregler på grund af manglende afgiftsbetaling, når der i øvrigt i forbindelse med civile søgsmål i Østrig for så vidt angår en begæring om foreløbige forholdsregler, der er indgivet sammen med et søgsmål, i henhold til Gerichtsgebührengesetz [lov om retsafgifter] principielt ikke skal betales yderligere faste retsafgifter ud over dem i forbindelse med søgsmålet i første instans, og når der heller ikke for så vidt angår begæringer om indrømmelse af opsættende virkning, der indgives sammen med et søgsmål til prøvelse af en afgørelse til en forvaltningsdomstol eller sammen med en revisionsanke til Verwaltungsgerichtshof [forvaltningsdomstol] eller sammen med en appel til Verfassungsgerichtshof [forfatningsdomstol], og som funktionelt tager sigte på en identisk eller lignende retsbeskyttelse som en begæring om foreløbige forholdsregler, skal betales særskilte afgifter for disse accessoriske begæringer om indrømmelse af opsættende virkning?
3. Skal kravet i henhold til artikel 1, stk. 1, i Rådets direktiv (89/665/EØF), som ændret ved direktiv 2014/23/EU, hvorefter klageprocedurer navnlig skal gennemføres så hurtigt som muligt, henset til de øvrige EU-retlige bestemmelser fortolkes således, at dette krav om hurtig behandling stifter en subjektiv ret til en hurtig klageprocedure, og at dette krav er til hinder for anvendelsen af nationale østrigske forskrifter, hvorefter retten også i tilfælde af uigennemsigtigt gennemførte udbudsprocedurer, inden den behandler en klage, der skal tage sigte på annullering af en særskilt anfægtelig beslutning truffet af en ordregivende myndighed, under alle omstændigheder skal undersøge, hvilken form for udbudsprocedure, der er tale om, den (anslåede) værdi af kontrakten samt summen af de beslutninger, der kan anfægtes særskilt, og som er blevet anfægtet i relation til bestemte udbudsprocedurer, henholdsvis eventuelt også delkontrakterne i relation til en bestemt udbudsprocedure, for at retsformanden for retsafdelingen dernæst eventuelt kan udstede et pålæg om korrektion med henblik på efteropkrævning af retsafgifter, og den retsafdeling, der har kompetence til at træffe afgørelse om klagen, i tilfælde af, at afgifterne ikke betales før eller senest samtidig med en afvisning af klagen på grund af manglende efterbetaling af afgift, skal fastsætte retsafgifterne, idet kravet i modsat fald fortabes?
4. Skal retten til en retfærdig rettergang ved en domstol i henhold til artikel 47 i Den Europæiske Unions charter om grundlæggende rettigheder⁽⁴⁾ henset til kravet om gennemsigtighed i henhold til artikel 18, stk. 1, i direktiv 2014/24/EU⁽⁵⁾ og de øvrige EU-retlige bestemmelser fortolkes således, at det er til hinder for anvendelsen af nationale østrigske forskrifter, hvorefter retten også i tilfælde af uigennemsigtigt gennemførte udbudsprocedurer, inden den behandler en klage, der i hvert enkelt tilfælde skal tage sigte på annullering af en særskilt anfægtelig beslutning truffet af en ordregivende myndighed, under alle omstændigheder skal undersøge, hvilken form for udbudsprocedure, der er tale om, den (anslåede) værdi af kontrakten samt summen af de beslutninger, der kan anfægtes særskilt, og som er blevet anfægtet i relation til bestemte udbudsprocedurer, henholdsvis eventuelt også delkontrakterne i relation til en bestemt udbudsprocedure, for at retsformanden for retsafdelingen dernæst eventuelt kan udstede et pålæg om korrektion med henblik på efteropkrævning af retsafgifter, og den retsafdeling, der har kompetence til at træffe afgørelse om klagen, i tilfælde af, at afgifterne ikke betales før eller senest samtidig med en afvisning af klagen på grund af manglende efterbetaling af afgift, skal fastsætte retsafgifterne, idet kravet i modsat fald fortabes?
5. Skal ækvivalensprincippet henset til de øvrige EU-retlige bestemmelser fortolkes således, at det tillægger borgerne subjektive rettigheder over for medlemsstaten og er til hinder for anvendelsen af nationale østrigske forskrifter, hvorefter en retsafdeling ved en forvaltningsdomstol som retsinstans i tilfælde af manglende betaling af faste retsafgifter for iværksættelse af et retsmiddel ved en domstol med henblik på en klageprocedure vedrørende ordregivende myndigheders beslutninger som omhandlet i direktiv 89/665/EØF i den gældende affattelse (henholdsvis

eventuelt også et retsmiddel med henblik på anerkendelse af ulovlighed i forbindelse med en kontrakttildeling med henblik på at opnå erstatning) skal fastsætte faste retsafgifter, som skyldes, men ikke er indbetalt (med deraf følgende reducerede muligheder for retsbeskyttelse for den afgiftspligtige), når afgifter vedrørende søgsmål, foreløbige forholdsregler og retsmidler i civile sager i øvrigt i tilfælde af manglende betaling fastsættes ved en administrativ afgørelse i henhold til Gerichtliches Einbringungsgesetz [lov om retsinstansernes opkrævninger] og afgifter vedrørende retsmidler inden for forvaltningsretten for så vidt angår appeller til en forvaltningsdomstol eller til Verfassungsgerichtshof [forfatningsdomstol] henholdsvis afgifter vedrørende revisionsanke til Verwaltungsgerichtshof [forvaltningsdomstol], såfremt afgifterne ikke betales, i reglen fastsættes ved en afgørelse truffet af en administrativ myndighed, til prøvelse af hvilken [sc. afgørelsen om afgiftsfastsættelsen] der i reglen altid kan anlægges sag ved en forvaltningsdomstol og dernæst iværksættes revisionsanke ved Verwaltungsgerichtshof [forvaltningsdomstol] eller appel ved Verfassungsgerichtshof [forfatningsdomstol]?

6. Skal artikel 1, stk. 1, i direktiv 89/665/EØF som ændret ved direktiv 2014/23/EU under hensyntagen til EU-retten øvrige bestemmelser fortolkes således, at indgåelsen af en rammeaftale med en enkelt økonomisk aktør i henhold til artikel 33, stk. 3, i direktiv 2014/23/EU er en kontraktindgåelse i henhold til artikel 2a, stk. 2, i direktiv 89/665/EØF som ændret ved direktiv 2014/23/EU, og at ordregiverens beslutning om, med hvilken enkelt økonomisk aktør denne rammeaftale skal indgås i henhold til artikel 33, stk. 3, i direktiv 2014/23/EU, derfor er en beslutning om tildeling af en kontrakt i henhold til artikel 2a, stk. 1, i direktiv 89/665/EØF som ændret ved direktiv 2014/23/EU?

- 6.1. Skal formuleringen »kontrakter baseret på denne rammeaftale« i artikel 33, stk. 3, i direktiv 2014/24/EU fortolkes således, at der foreligger en kontrakt baseret på en rammeaftale, når ordregiveren tildeler en enkelt kontrakt med udtrykkelig henvisning til den indgåede rammeaftale? Eller skal den citerede passage »kontrakter baseret på denne rammeaftale« fortolkes således, at der, når den samlede mængde i en rammeaftale som omhandlet i Domstolens dom C-216/17 ⁽⁶⁾, præmis 64, allerede er opbrugt, ikke længere foreligger en kontrakt, der er baseret på den oprindeligt indgåede rammeaftale?

- 6.2. Såfremt spørgsmål 6.1. besvares bekræftende:

Skal artikel 4 og 5 i direktiv 2014/24/EU henses til de øvrige EU-retlige bestemmelser fortolkes således, at den anslåede værdi af en enkelt kontrakt baseret på rammeaftalen altid er den anslåede værdi af udbuddet i henhold til artikel 5, stk. 5, i direktiv 2014/24/EU? Eller er den anslåede værdi af et udbud i henhold til dette direktivs artikel 4 i forbindelse med en enkelt kontrakt baseret på en rammeaftale den værdi, der ved anvendelsen af dette direktivs artikel 5 med henblik på fastsættelsen af den anslåede værdi fremkommer for den enkelte kontrakt baseret på rammeaftalen?

7. Skal retten til en retfærdig rettergang ved en domstol i henhold til artikel 47 i Den Europæiske Unions charter om grundlæggende rettigheder henses til de øvrige EU-retlige bestemmelser fortolkes således, at denne ret er til hinder for anvendelsen af en bestemmelse, hvorefter den ordregiver, der er anført i sagen vedrørende indgåelse af offentlige kontrakter, skal give meddelelse om alle nødvendige oplysninger og fremlægge alle nødvendige dokumenter — idet der i modsat fald kan træffes en afgørelse over for denne på grund af undladelsen — når denne ordregivers tjenestemænd eller medarbejdere, som skal meddele disse oplysninger på vegne af ordregiveren, derved i visse tilfælde risikerer at skulle belaste sig selv i strafferetlig henseende som følge af denne meddelelse af oplysninger eller forelæggelse af dokumenter?
8. Skal kravet i henhold til artikel 1, stk. 1, i Rådets direktiv (89/665/EØF), som ændret ved direktiv 2014/24/EU, om at klageprocedurer ved tildeling af kontrakter frem for alt skal gennemføres effektivt, yderligere henses til adgangen til effektive retsmidler i medfør af chartrets artikel 47 og under hensyntagen til de øvrige EU-retlige bestemmelser fortolkes således, at disse bestemmelser stifter subjektive rettigheder og er til hinder for anvendelsen af nationale forskrifter, hvorefter det påhviler en klager, der søger retsbeskyttelse, i hvert enkelt tilfælde at angive den konkrete udbudsprocedure og den konkrete, særskilt anfægtelige beslutning, som ordregiveren har truffet, i sin klage, selv om den pågældende klager i forbindelse med et udbud uden forudgående offentliggørelse i reglen ikke ved, om ordregiveren har gennemført direkte udbud i henhold til national lovgivning eller uigennemsigtige udbud med forhandling uden forudgående offentliggørelse, som er uigennemsigtige for klageren, henholdsvis om der er blevet gennemført en eller flere uigennemsigtige udbudsprocedurer med en eller flere anfægtelige beslutninger?

9. Skal kravet om en retfærdig rettergang ved en domstol i henhold til chartrets artikel 47 under hensyntagen til de øvrige EU-retlige bestemmelser fortolkes således, at denne bestemmelse stifter subjektive rettigheder og er til hinder for anvendelsen af nationale forskrifter, hvorefter det påhviler en klager, der søger retsbeskyttelse, at angive den konkrete udbudsprocedure og den konkrete, særskilt anfægtelige beslutning, som ordregiveren har truffet, i sin klage, selv om den pågældende klager i forbindelse med et udbud uden forudgående offentliggørelse i reglen ikke kan vide, om ordregiveren har gennemført direkte udbud i henhold til national lovgivning eller uigennemsigtige udbud med forhandling uden forudgående offentliggørelse, som er uigennemsigtige for klageren, henholdsvis om der er blevet gennemført en eller flere uigennemsigtige udbudsprocedurer med en eller flere anfægtelige beslutninger?
10. Skal kravet om en retfærdig rettergang ved en domstol i henhold til chartrets artikel 47 under hensyntagen til de øvrige EU-retlige bestemmelser fortolkes således, at denne bestemmelse stifter subjektive rettigheder og er til hinder for anvendelsen af nationale forskrifter, hvorefter det påhviler klageren, der søger retsbeskyttelse, at betale faste retsafgifter med et beløb, som denne ikke kan forudse på klagetidspunktet, fordi klageren i forbindelse med udbud uden forudgående offentliggørelse, som er uigennemsigtige for klageren, i reglen ikke kan vide, om ordregiveren har gennemført direkte udbud i henhold til national lovgivning eller uigennemsigtige udbud med forhandling uden forudgående offentliggørelse, og hvor høj den anslåede værdi i forbindelse med et eventuelt gennemført udbud med forhandling uden forudgående offentliggørelse er, henholdsvis hvor mange særskilt anfægtelige beslutninger om kontraktindgåelse der allerede er truffet?

- (¹) Rådets direktiv 89/665/EØF af 21.12.1989 om samordning af love og administrative bestemmelser vedrørende anvendelsen af klageprocedurerne i forbindelse med indgåelse af offentlige indkøbs- samt bygge- og anlægskontrakter (EFT 1989, L 395, s. 33).
- (²) Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2014/23/EU af 26.2.2014 om tildeling af koncessionskontrakter (EUT 2014, L 94, s. 1).
- (³) Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 1215/2012 af 12.12.2012 om retternes kompetence og om anerkendelse og fuldbyrdelse af retsafgørelser på det civil- og handelsretlige område (EUT 2012, L 351, s. 1).
- (⁴) Den Europæiske Unions charter om grundlæggende rettigheder (EUT 2012, C 326, s. 391).
- (⁵) Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2014/24/EU af 26.2.2014 om offentlige udbud og om ophævelse af direktiv 2004/18/EF (EUT 2014, L 94, s. 65).
- (⁶) Dom af 19.12.2018, *Autorità Garante della Concorrenza e del Mercato — Antitrust et Coopservice*, (ECLI:EU:C:2018:1034).

**Anmodning om præjudiciel afgørelse indgivet af Obersten Gerichtshof (Østrig) den 5. maj 2021 —
Staatlich genehmigte Gesellschaft der Autoren, Komponisten und Musikverleger regGenmbH (AKM)
mod Canal+ Luxembourg Sàrl**

(Sag C-290/21)

(2021/C 320/23)

Processprog: tysk

Den forelæggende ret

Obersten Gerichtshof

Parter i hovedsagen

Sagsøger: Staatlich genehmigte Gesellschaft der Autoren, Komponisten und Musikverleger regGenmbH (AKM)

Sagsøgt: Canal+ Luxembourg Sàrl

Procesdeltagere: Tele 5 TM-TV GmbH, Österreichische Rundfunksender GmbH & Co. KG, Seven.One Entertainment Group GmbH og ProsiebenSat 1 PULS 4 GmbH

Præjudicielle spørgsmål

1. Skal artikel 1, stk. 2, litra b), i Rådets direktiv 93/83/EØF af 27. september 1993 om samordning af visse bestemmelser vedrørende ophavsrettigheder og ophavsretsbeslægtede rettigheder i forbindelse med radio- og tv-udsendelse via satellit og viderespredning pr. kabel ⁽¹⁾ (EFT 1993, L 248, s. 15) fortolkes således, at ikke kun radio- og tv-selskabet, men også en satellitpakkeudbyder, som medvirker til den uadskillelige og samlede udsendelse, kun foretager en udnyttelse — som eventuelt kræver samtykke — i den stat, hvor de programbærende signaler under radio- og tv-selskabets kontrol og ansvar introduceres i en ubrudt sendekæde, der fører op til satellitten og ned mod jorden, med den konsekvens, at satellitpakkeudbyderens medvirken til udsendelsen ikke kan udgøre en tilsidesættelse af ophavsrettigheder i modtagelsesstaten?
2. Såfremt det første spørgsmål besvares benægtende:

Skal begrebet »tilgængeliggørelse for almenheden« i artikel 1, stk. 2, litra a) og c), i Rådets direktiv 93/83/EØF af 27. september 1993 om samordning af visse bestemmelser vedrørende ophavsrettigheder og ophavsretsbeslægtede rettigheder i forbindelse med radio- og tv-udsendelse via satellit og viderespredning pr. kabel (EFT 1993, L 248, s. 15) og i artikel 3, stk. 1, i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2001/29/EF af 22. maj 2001 om harmonisering af visse aspekter af ophavsret og beslægtede rettigheder i informationssamfundet ⁽²⁾ fortolkes således, at en satellitpakkeudbyder, der medvirker som øvrig aktør ved en tilgængeliggørelse for almenheden via satellit, og som efter sit eget valg samler flere krypterede high definition-signaler fra free- og pay-tv-programmer fra forskellige radio- og tv-selskaber til en pakke og mod et vederlag tilbyder sine kunder det således skabte selvstændige audiovisuelle produkt, skal have en særskilt tilladelse fra indehaveren af de berørte rettigheder, også hvad angår det beskyttede indhold i de free-tv-programmer, der er indeholdt i programpakken, selv om udbyderen for så vidt blot giver sine kunder adgang til værker, der alligevel allerede er frit tilgængelige for alle i sendeområdet — omend i dårligere standard-definition-kvalitet?

⁽¹⁾ EUT 1993, L 248, s. 15.

⁽²⁾ EUT 2001, L 167, s. 10.

**Anmodning om præjudiciel afgørelse indgivet af Obersten Gerichtshof (Østrig) den 12. maj 2021 —
UI mod Österreichische Post AG**

(Sag C-300/21)

(2021/C 320/24)

Processprog: tysk

Den forelæggende ret

Obersten Gerichtshof

Parter i hovedsagen

Sagsøger: UI

Sagsøgt: Österreichische Post AG

Præjudicielle spørgsmål

1. Er det en forudsætning for at kunne tilkende erstatning i henhold til artikel 82 i forordning [EU] 2016/679 ⁽¹⁾, at det ud over at det fastslås, at bestemmelser i den generelle forordning om databeskyttelse er overtrådt, også konstateres, at sagsøgeren har lidt en skade, eller er selve overtrædelsen af bestemmelser i den generelle forordning om databeskyttelse nok til at kunne tilkende en erstatning?
2. Opstiller EU-retten for så vidt angår fastsættelse af erstatningen også andre bestemmelser end effektivitetsprincippet og ækvivalensprincippet?

3. Er det foreneligt med EU-retten at lægge til grund, at det er en forudsætning for at tilkende erstatning for immateriel skade, at en konsekvens eller følge af overtrædelsen i det mindste har en vis betydning, der går videre end den vrede, som overtrædelsen har udløst?

(¹) Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) 2016/679 af 27.4.2016 om beskyttelse af fysiske personer i forbindelse med behandling af personoplysninger og om fri udveksling af sådanne oplysninger og om ophævelse af direktiv 95/46/EF (generel forordning om databeskyttelse) (EUT 2016 L 119, s. 1)

**Appel iværksat den 17. maj 2021 af Aquind Ltd, Aquind Energy Sàrl og Aquind SAS til prøvelse af
kendelse afsagt af Retten (Anden Afdeling) den 5. marts 2021 i sag T-885/19, Aquind m.fl. mod
Kommissionen**

(Sag C-310/21 P)

(2021/C 320/25)

Processprog: engelsk

Parter

Appellanter: Aquind Ltd, Aquind Energy Sàrl og Aquind SAS (ved solicitors S. Goldberg, E. White og C. Davis)

De andre parter i appelsagen: Europa-Kommissionen, Forbundsrepublikken Tyskland, Kongeriget Spanien og Den Franske Republik

Appellanterne har nedlagt følgende påstande

- Den appellerede kendelse ophæves.
- Der gives medhold i søgsmålet i første instans, og Kommissionens delegerede forordning (EU) 2020/389 (¹) annulleres, i det omfang den finder anvendelse på appellanterne.
- Kommissionen tilpligtes at betale sagsomkostningerne både i appelsagen og i sagen for Retten.

Anbringender og væsentligste argumenter

Appellanterne har gjort gældende, at Kommissionens delegerede forordning (EU) 2020/389 burde være blevet anset for en endelig retsakt på datoen for dens vedtagelse og ikke på datoen for dens ikrafttrædelse, hvilket Parlamentet eller Rådet ikke gjorde indsigelser mod. Denne forordning kunne således anfægtes selv inden datoen for dens offentliggørelse. Appellanterne er derfor af den opfattelse, at Retten fejlagtigt anvendte Domstolens praksis vedrørende retsakter, som ikke kan anfægtes.

(¹) Kommissionens delegerede forordning (EU) 2020/389 af 31.10.2019 om ændring af Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 347/2013 for så vidt angår EU-listen over projekter af fælles interesse (EUT 2020, L 74, s. 1).

**Anmodning om præjudiciel afgørelse indgivet af Bundesarbeitsgericht (Tyskland) den 18. maj
2021 — CM mod TimePartner Personalmanagement GmbH**

(Sag C-311/21)

(2021/C 320/26)

Processprog: tysk

Den forelæggende ret

Bundesarbeitsgericht

Parter i hovedsagen

Sagsøger: CM

Sagsøgt: TimePartner Personalmanagement GmbH

Præjudicielle spørgsmål

1. Hvorledes defineres begrebet »den generelle beskyttelse af vikariansatte« i artikel 5, stk. 3, i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2008/104/EF⁽¹⁾ af 19. november 2008 om vikararbejde, og omfatter det navnlig mere end den beskyttelse, som i henhold til den nationale lovgivning og EU-retten ufravigeligt kræves for alle arbejdstageres vedkommende?
2. Hvilke betingelser og kriterier skal være opfyldt, for at det kan antages, at bestemmelserne i en kollektiv overenskomst vedrørende vikariansattes arbejds- og ansættelsesvilkår, der afviger fra princippet om ligebehandling, som er fastsat i artikel 5, stk. 1, i direktiv 2008/104/EF, respekterer den generelle beskyttelse af vikariansatte?
 - a) Skal der ved prøvelsen af, om den generelle beskyttelse er respekteret –abstrakt — tages udgangspunkt i de overenskomstmæssige arbejdsvilkår for de vikariansatte, der er omfattet af en sådan kollektiv overenskomsts anvendelsesområde, eller kræves der en sammenlignende vurdering af de overenskomstmæssige arbejdsvilkår og de arbejdsvilkår, der gælder i den virksomhed, til hvilken de vikariansatte udsendes (brugervirksomheden)?
 - b) I tilfælde af en afvigelse fra princippet om ligebehandling med hensyn til aflønning indebærer kravet i artikel 5, stk. 3, i direktiv 2008/104/EF om, at den generelle beskyttelse skal respekteres, da, at der eksisterer et tidsubegrænset ansættelsesforhold mellem vikarbureauet og den vikariansatte?
3. Skal den nationale lovgiver fastsætte de betingelser og kriterier, som arbejdsmarkedets parter skal overholde for at respektere den generelle beskyttelse af vikariansatte, som omhandlet i artikel 5, stk. 3, i direktiv 2008/104/EF, når denne lovgiver giver parterne mulighed for at indgå kollektive overenskomster, der indeholder bestemmelser vedrørende vikariansattes arbejds- og ansættelsesvilkår, som afviger fra kravet om ligebehandling, og det nationale overenskomstsystem indeholder krav, hvorefter der kan forventes en rimelig balance mellem parternes interesser (den såkaldte garanti for kollektive overenskomsters retmæssighed)?
4. Såfremt det tredje spørgsmål besvares bekræftende:
 - a) Er kravet om, at den generelle beskyttelse af vikariansatte som omhandlet i artikel 5, stk. 3, i direktiv 2008/104/EF skal respekteres, opfyldt med lovbestemmelser, der som Arbeitnehmerüberlassungsgesetz [lov om ordning for vikararbejde] i den affattelse, der har været gældende siden den 1. april 2017, indeholder en nedre løngrænse for vikariansatte, en maksimal varighed af udsendelse til en og samme brugervirksomhed, en tidsmæssig begrænsning af afvigelsen fra princippet om ligebehandling med hensyn til aflønningen, ugyldighed af en overenskomstmæssig ordning, der afviger fra princippet om ligebehandling, for vikariansatte, der inden for de sidste seks måneder før udsendelsen til brugervirksomheden er fratrådt hos denne eller hos en arbejdsgiver, der indgår i en koncern med brugervirksomheden, som omhandlet i § 18 i Aktiengesetz [lov om aktieselskaber], og en forpligtelse for brugervirksomheden til principielt at give vikariansatte adgang til de kollektive faciliteter (herunder navnlig kantine, børnepasnings- og transportfaciliteter) på de samme vilkår som dem, der gælder for fastansatte?
 - b) Såfremt dette spørgsmål besvares bekræftende:

Gælder dette i så fald også, når der i tilsvarende lovbestemmelser som i den affattelse af Arbeitnehmerüberlassungsgesetz, der var gældende til og med den 31. marts 2017, ikke er fastsat en tidsmæssig begrænsning af afvigelsen fra princippet om ligebehandling med hensyn til aflønningen, og kravet om, at udsendelsen kun må være »midlertidig«, ikke konkretiseres tidsmæssigt?
5. Såfremt det tredje spørgsmål besvares benægtende:

Kan de nationale retsinstanser i tilfælde af bestemmelser i kollektive overenskomster vedrørende arbejds- og ansættelsesvilkårene for vikariansatte, der afviger fra princippet om ligebehandling, i henhold til artikel 5, stk. 3, i direktiv 2008/104/EF, i ubegrænset omfang efterprøve disse kollektive overenskomster med henblik på, om afvigelserne

respekterer den generelle beskyttelse af vikariansatte, eller kræver chartrets artikel 28 og/eller henvisningen til »arbejdsmarkedets parter uafhængighed« i 19. betragtning til direktiv 2008/104/EF, at arbejdsmarkedets parter med hensyn til respekten af den generelle beskyttelse af vikariansatte skal indrømmes en skønsmargen, som kun i begrænset omfang kan efterprøves ved domstolene, og — i bekræftende fald — hvor vid er denne skønsmargen?

(¹) Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2008/104/EF af 19.11.2008 om vikararbejde (EUT 2008 L 327, s. 9).

**Anmodning om præjudiciel afgørelse indgivet af Raad van State (Belgien) den 21. maj 2021 —
Monument Vandekerckhove NV mod Stad Gent, andre parter Denys NV og Aelterman BVBA**

(Sag C-316/21)

(2021/C 320/27)

Processprog: nederlandsk

Den forelæggende ret

Raad van State

Parter i hovedsagen

Sagsøger: Monument Vandekerckhove NV

Sagsøgt: Stad Gent

Andre parter: Denys NV og Aelterman BVBA

Præjudicielle spørgsmål

- 1) Skal artikel 63, stk. 1, andet afsnit, i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2014/24/EU (¹) af 26. februar 2014 om offentlige udbud og om ophævelse af direktiv 2004/18/EF isoleret betragtet, og sammenholdt med rækkevidden af de EU-retlige principper, nemlig lighedsprincippet, princippet om forbud mod forskelsbehandling og om princippet om gennemsigtighed i offentlige udbud, fortolkes således, at den ordregivende myndighed, såfremt den konstaterer, at en enhed, hvis formåen en økonomisk operatør påberåber sig, ikke opfylder udvælgelseskriterierne, er forpligtet til at anmode den økonomiske operatør om at erstatte denne enhed eller har mulighed for at anmode om, at denne enhed erstattes, hvis operatøren vil udvælges?
- 2) Findes der omstændigheder, hvorunder den ordregivende myndighed på grundlag af lighedsprincippet, princippet om forbud mod forskelsbehandling og gennemsigtighedsprincippet, og ligeledes afhængigt af udbudsprocedurens forløb, ikke (længere) skal eller ikke (længere) må kræve, at denne enhed erstattes?

(¹) EUT 2014, L 94, s. 65.

**Anmodning om præjudiciel afgørelse indgivet af Raad van State (Nederlandene) den 25. maj 2021 —
Staatssecretaris van Justitie en Veiligheid mod B.**

(Sag C-323/21)

(2021/C 320/28)

Processprog: nederlandsk

Den forelæggende ret

Raad van State

Parter i hovedsagen

Sagsøger: Staatssecretaris van Justitie en Veiligheid

Sagsøgt: B.

Præjudicielle spørgsmål

- 1) a) Skal begrebet »anmodende medlemsstat« i artikel 29, stk. 2, i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 604/2013 af 26. juni 2013 om fastsættelse af kriterier og procedurer til afgørelse af, hvilken medlemsstat der er ansvarlig for behandlingen af en ansøgning om international beskyttelse, der er indgivet af en tredjelandsstatsborger eller en statsløs i en af medlemsstaterne (EUT 2013, L 180 ⁽¹⁾), fortolkes således, at der herved forstås den medlemsstat (i casu den tredje medlemsstat, det vil sige Nederlandene), der som den sidste indgav en anmodning om tilbagetagelse eller overtagelse til en anden medlemsstat?
- b) Såfremt dette spørgsmål besvares benægtende, har den omstændighed, at der tidligere er indgået en aftale om overførsel mellem to medlemsstater (in casu Tyskland og Italien), også virkninger for de denne tredje medlemsstat (in casu Nederlandene) påhvilende juridiske forpligtelser over for udlændingen i henhold til Dublinforordningen eller over for de i den tidligere aftale om overførsel deltagende medlemsstater, og i bekræftende fald hvilke?
- 2) Såfremt spørgsmål 1 besvares bekræftende, skal artikel 27, stk. 1, i forordning (EU) nr. 604/2013, sammenholdt med 19. betragtning til denne forordning, fortolkes således, at den er til hinder for, at en ansøger om international beskyttelse i forbindelse med et retsmiddel mod en afgørelse om overførsel med føje kan gøre gældende, at der ikke kan ske overførsel, fordi fristen for en overførsel i henhold til en tidligere indgået aftale om overførsel mellem to medlemsstater (in casu Tyskland og Italien) er udløbet?

⁽¹⁾ EUT 2013, L 180, s. 31.

**Anmodning om præjudiciel afgørelse indgivet af Raad van State (Nederlandene) den 25. maj 2021 —
Staatssecretaris van Justitie en Veiligheid mod F.**

(Sag C-324/21)

(2021/C 320/29)

Processprog: nederlandsk

Den forelæggende ret

Raad van State

Parter i hovedsagen

Sagsøger: Staatssecretaris van Justitie en Veiligheid

Sagsøgt: F.

Præjudicielt spørgsmål

Skal artikel 29 i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 604/2013 af 26. juni 2013 om fastsættelse af kriterier og procedurer til afgørelse af, hvilken medlemsstat der er ansvarlig for behandlingen af en ansøgning om international beskyttelse, der er indgivet af en tredjelandsstatsborger eller en statsløs i en af medlemsstaterne (EUT 2013, L 180 ⁽¹⁾), fortolkes således, at en løbende frist for overførsel som omhandlet i artikel 29, stk. 1 og 2, begynder at løbe på ny på det tidspunkt, hvor udlændingen, efter at have forhindret en medlemsstats overførsel ved at forsvinde, indgiver en ny ansøgning om international beskyttelse i en anden (in casu en tredje) medlemsstat?

⁽¹⁾ S. 31.

**Anmodning om præjudiciel afgørelse indgivet af Raad van State (Nederlandene) den 25. maj 2021 —
K mod Staatssecretaris van Justitie en Veiligheid**

(Sag C-325/21)

(2021/C 320/30)

Processprog: nederlandsk

Den forelæggende ret

Raad van State

Parter i hovedsagen

Sagsøger: K.

Sagsøgt: Staatssecretaris van Justitie en Veiligheid

Præjudicielle spørgsmål

1. Skal artikel 29 i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 604/2013 af 26. juni 2013 om fastsættelse af kriterier og procedurer til afgørelse af, hvilken medlemsstat der er ansvarlig for behandlingen af en ansøgning om international beskyttelse, der er indgivet af en tredjelandsstatsborger eller en statsløs i en af medlemsstaterne (EUT 2003, L 180 ⁽¹⁾), fortolkes således, at en løbende frist for overførsel som omhandlet i artikel 29, stk. 1 og 2, begynder at løbe på ny på det tidspunkt, hvor udlændingen, efter at have forhindret en medlemsstats overførsel ved at forsvinde, indgiver en ny ansøgning om international beskyttelse i en anden (in casu en tredje) medlemsstat?
2. Såfremt spørgsmål 1 besvares benægtende, skal artikel 27, stk. 1, i forordning (EU) nr. 604/2013, sammenholdt med 19. betragtning til denne forordning, fortolkes således, at den er til hinder for, at en ansøger om international beskyttelse i forbindelse med et retsmiddel mod en afgørelse om overførsel med føje kan gøre gældende, at der ikke kan ske overførsel, fordi fristen for en overførsel i henhold til en tidligere indgået aftale om overførsel mellem to medlemsstater (in casu Frankrig og Østrig) er udløbet, med den følgerkning at den frist, inden for hvilken Nederlandene kan overføre, er udløbet?

⁽¹⁾ S. 31.

**Anmodning om præjudiciel afgørelse indgivet af Varhoven administrativen sad (Bulgarien) den 2. juni
2021 — PV mod Zamestnik izpalnitelen direktor na Darzhaven fond »Zemedelie«**

(Sag C-343/21)

(2021/C 320/31)

Processprog: bulgarsk

Den forelæggende ret

Varhoven administrativen sad

Parter i hovedsagen

Kassationsappellant: PV

Kassationsindstævnt: Zamestnik izpalnitelen direktor na Darzhaven fond »Zemedelie«

Præjudicielle spørgsmål

1. Tillader fortolkningen af artikel 45, stk. 4, i forordning (EF) nr. 1974/2006 ⁽¹⁾ om gennemførelsesbestemmelser til Rådets forordning (EF) nr. 1698/2005, at det lægges til grund, at der i en sag som den foreliggende er tale om en »jordfordeling« eller et »indgreb som led i fysisk planlægning«, som følge af hvilke støttemodtageren ikke er i stand til at opfylde de indgæede forpligtelser?

2. Såfremt det første spørgsmål besvares bekræftende, kan den omstændighed, at en medlemsstat ikke har truffet de fornødne foranstaltninger til, at støttemodtagerens forpligtelser kan tilpasses bedriftens nye situation, da begrundes, at der ikke kræves tilbagebetaling for den periode, hvor forpligtelsen påhvilede støttemodtageren?
3. Såfremt det første spørgsmål besvares benægtende, hvorledes skal artikel 31 i Rådets forordning (EF) nr. 73/2009 ⁽²⁾ af 19. januar 2009 da fortolkes under hensyntagen til de fastslåede faktiske omstændigheder i hovedsagen, og hvilken karakter har da fristen i henhold til artikel 75, stk. 2, i Kommissionens forordning (EF) nr. 1122/2009 af 30. november 2009 om gennemførelsesbestemmelser til Rådets forordning (EF) nr. 73/2009 ⁽³⁾?

⁽¹⁾ Kommissionens forordning (EF) nr. 1974/2006 af 15.12.2006 om gennemførelsesbestemmelser til Rådets forordning (EF) nr. 1698/2005 om støtte til udvikling af landdistrikterne fra Den Europæiske Landbrugsfond for Udvikling af Landdistrikterne (ELFUL) (EUT 2006, L 368, s. 15).

⁽²⁾ Rådets forordning (EF) nr. 73/2009 af 19.1.2009 om fælles regler for den fælles landbrugspolitik og om fastlæggelse af visse støtteordninger for landbrugere, om ændring af forordning (EF) nr. 1290/2005, (EF) nr. 247/2006, (EF) nr. 378/2007 og om ophævelse af forordning (EF) nr. 1782/2003 (EUT 2009, L 30, s. 16).

⁽³⁾ Kommissionens forordning (EF) nr. 1122/2009 af 30.11.2009 om gennemførelsesbestemmelser til Rådets forordning (EF) nr. 73/2009 for så vidt angår krydsoverensstemmelse, graduering og det integrerede forvaltnings- og kontrolsystem inden for rammerne af de ordninger for direkte støtte til landbrugerne, som er omhandlet i nævnte forordning, og om gennemførelsesbestemmelser til Rådets forordning (EF) nr. 1234/2007 for så vidt angår krydsoverensstemmelse inden for rammerne af støtteordningen for vin (EUT 2009, L 316, s. 65).

Anmodning om præjudiciel afgørelse indgivet af Østre Landsret (Danmark) den 28. maj 2021, A1 og A2 mod I

(Sag C-352/21)

(2021/C 320/32)

Processprog: dansk

Den forelæggende ret

Østre Landsret

Parter

Appellanter: A1 og A2

Indstævnt: I

Præjudicielle spørgsmål

Skal Bruxelles I-forordningens ⁽¹⁾ artikel 15, nr. 5, sammenholdt med artikel 16, nr. 5, fortolkes således, at kaskoforsikringer vedrørende lystfartøjer, der ikke anvendes i erhvervsmæssigt øjemed, er omfattet af undtagelsesbestemmelsen i artikel 16, nr. 5, og er en forsikringsaftale, der indeholder en værnetingsaftale, der fraviger udgangspunktet efter artikel 11, dermed gyldig efter samme forordnings artikel 15, nr. 5?

⁽¹⁾ Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 1215/2012 af 12. december 2012 om retternes kompetence og om anerkendelse og fuldbyrdelse af retsafgørelser på det civil- og handelsretlige område (EUT 2012, L 351, s. 1).

Anmodning om præjudiciel afgørelse indgivet af Oberlandesgericht Bamberg (Tyskland) den 11. juni 2021 — straffesag mod MR

(Sag C-365/21)

(2021/C 320/33)

Processprog: tysk

Den forelæggende ret

Oberlandesgericht Bamberg

Tiltalt i straffesagen

MR

Præjudicielle spørgsmål

1. Er artikel 55 i konventionen om gennemførelse af Schengenaftalen ⁽¹⁾ forenelig med artikel 50 i Den Europæiske Unions charter om grundlæggende rettigheder og fortsat gyldig, for så vidt som den tillader den undtagelse fra forbuddet mod dobbelt strafforfølgelse, at en kontraherende part på tidspunktet for ratifikation, accept eller godkendelse af denne konvention kan erklære, at den ikke er bundet af nævnte konventions artikel 54, når de strafbare handlinger, der ligger til grund for den udenlandske dom, udgør en krænkelse af denne kontraherende parts sikkerhed eller andre lige så væsentlige interesser?

2. Såfremt det første spørgsmål besvares bekræftende:

Er artikel 54 og 55 i konventionen om gennemførelse af Schengenaftalen og chartrets artikel 50 og 52 til hinder for, at de tyske domstole fortolker Forbundsrepublikken Tysklands erklæring i forbindelse med ratifikationen af konventionen om gennemførelse af Schengenaftalen vedrørende § 129 i Strafgesetzbuch (den tyske straffelov) (Bundesgesetzblatt 1994 II 631) således, at erklæringen også omfatter kriminelle organisationer, der — som den foreliggende — udelukkende begår økonomisk kriminalitet og derudover ikke forfølger politiske, ideologiske, religiøse eller anskuelsesmæssige mål og heller ikke med urimelige midler søger at påvirke det politiske liv, medier, den offentlige forvaltning, retsvæsenet eller økonomien?

⁽¹⁾ Konvention om gennemførelse af Schengen-aftalen af 14.6.1985 mellem regeringerne for staterne i Den Økonomiske Union Benelux, Forbundsrepublikken Tyskland og Den Franske Republik om gradvis ophævelse af kontrollen ved de fælles grænser (EFT 2000, L 239, s. 19).

Appel iværksat den 24. juni 2021 af Den Europæiske Centralbank til prøvelse af dom afsagt af Retten (Anden Afdeling) den 14. april 2021 i sag T-504/19, Crédit lyonnais mod ECB

(Sag C-389/21 P)

(2021/C 320/34)

Processprog: fransk

Parter

Appellant: Den Europæiske Centralbank (ECB) (ved C. Zilioli, R. Ugena, M. Ioannidis og F. Bonnard, som befuldmægtigede)

Den anden part i appelsagen: Crédit lyonnais

Appellanten har nedlagt følgende påstande

— Den appellerede dom ophæves.

— Crédit lyonnais betaler sagsomkostningerne.

Anbringender og væsentligste argumenter

ECB har gjort gældende, at den appellerede dom skal ophæves med den begrundelse, at Retten har

- overskredet grænserne for domstolsprøvelsen ved at sætte sin egen vurdering af de komplekse økonomiske forhold i stedet for ECB's vurdering heraf i strid med den standard, som på dette område er fastlagt af Unionens retsinstanser
- tilsidesat sin begrundelsespligt ved ikke at give ECB mulighed for at forstå, hvordan dens bedømmelse af den dobbelte statsgaranti, der er givet inden for den lovpligtige opsparing, kunne være fejlbehæftet
- gengivet de omstændigheder, som under sagen er blevet fremlagt for den, urigtigt, ved at have foretaget en åbenbart urigtig fortolkning af såvel den i første instans anfægtede afgørelse (afgørelse ECB-SSM-2019-FRCAG-39 af 3.5.2019), som af den af ECB anvendte metode, og på baggrund af hvilken den anmodning om undtagelse, som Crédit lyonnais havde indgivet, blev bedømt
- tilsidesat artikel 4, stk. 1, nr. 94), i CRR ⁽¹⁾ ved til definitionen af risiko for overdreven gearing at tilføje kriterier, der ikke fremgår heraf, og tilsidesat artikel 429, stk. 14, i CRR om udeholdelse af visse eksponeringer fra beregningen af gearingsgraden ved at fratage ECB den skønsmæssige, som ECB er tillagt i henhold til denne artikel.

⁽¹⁾ Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 575/2013 af 26.6.2013 om tilsynsmæssige krav til kreditinstitutter og investeringsselskaber og om ændring af forordning (EU) nr. 648/2012 (EUT 2013, L 176, s. 1), som ændret ved Kommissionens delegerede forordning (EU) 2015/62 af 10.10.2014 om ændring af Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 575/2013 for så vidt angår gearingsgraden (EUT 2015, L 11, s. 37).

Kendelse afsagt af Domstolens præsident den 19. maj 2021 — B mod Finanzamt Österreich, tidligere Finanzamt Wien 9/18/19 (anmodning om præjudiciel afgørelse fra Verwaltungsgerichtshof — Østrig)

(Sag C-1/20) ⁽¹⁾

(2021/C 320/35)

Processprog: tysk

Domstolens præsident har besluttet, at sagen skal slettes af registret.

⁽¹⁾ EUT C 137 af 27.4.2020.

Kendelse afsagt af Domstolens præsident for Sjette Afdeling den 20. maj 2021 — Vanda Pharmaceuticals Ltd mod Europa-Kommissionen

(Sag C-115/20) ⁽¹⁾

(2021/C 320/36)

Processprog: engelsk

Formanden for for Sjette Afdeling har besluttet, at sagen skal slettes af registret.

⁽¹⁾ EUT C 137 af 27.4.2020.

Kendelse afsagt af Domstolens præsident den 11. maj 2021 (anmodning om præjudiciel afgørelse fra Tribunal Judicial da Comarca dos Açores — Portugal) — NM, NR, BA, XN og FA mod Sata Air Açores — Sociedade Açoriana de Transportes Aéreos og SA

(Sag C-578/20) ⁽¹⁾

(2021/C 320/37)

Processprog: portugisisk

Domstolens præsident har besluttet, at sagen skal slettes af registret.

⁽¹⁾ EUT C 28 af 25.1.2021.

RET TEN

Rettens dom af 30. juni 2021 — BZ mod ECB

(Sag T-554/16) ⁽¹⁾

(Personalesag – ECB's personale – ansøgning om anerkendelse af en sygdom som en erhvervssygdom – artikel 6.3.11-6.3.13 i ECB's personaleregler – uregelmæssigheder i proceduren – ingen undersøgelsesrapport – ansvar uden for kontraktforhold)

(2021/C 320/38)

Processprog: fransk

Parter

Sagsøger: BZ (ved advokat S. Pappas)

Sagsøgt: Den Europæiske Centralbank (ved E. Carlini og F. Malfère, som befuldmægtigede, bistået af advokat B. Wägenbaur)

Sagens genstand

Søgsmål støttet på artikel 270 TEUF og på artikel 50 i statuten for Den Europæiske Unions Domstol med påstand om dels annullation af ECB's afgørelse af 23. juli 2014, som afsluttede sagsøgerens sag om anerkendelse af en sygdom som en erhvervssygdom, dels erstatning for den økonomiske og ikke-økonomiske skade, som sagsøgeren hævder at have lidt som følge af denne afgørelse.

Konklusion

- 1) Afgørelse truffet af Den Europæiske Centralbank (ECB) den 23. juli 2014, som afsluttede BZ's sag om anerkendelse af en sygdom som en erhvervssygdom, annulleres.
- 2) I øvrigt frifindes Den Europæiske Centralbank.
- 3) ECB betaler sagsomkostningerne.

⁽¹⁾ EUT C 279 af 24.8.2015 (sag oprindeligt registreret ved EU-Personaleretten under sagsnr. F-79/15 og overført til Den Europæiske Unions Ret den 1.9.2016).

Rettens dom af 30. juni 2021 — FD mod Fællesforetagendet Fusion for Energy

(Sag T-641/19) ⁽¹⁾

(Personalesag – midlertidigt ansatte – tidsbegrænset kontrakt – afgørelse om ikke at forlænge sagsøgerens kontrakt – psykisk chikane – magtfordrejning – omsorgspligt – ligebehandling – ansvar)

(2021/C 320/39)

Processprog: fransk

Parter

Sagsøger: FD (ved advokat Casado García-Hirschfeld)

Sagsøgt: Det Europæiske Fællesforetagende for ITER og Fusionsenergiudvikling (ved R. Hanak og G. Poszler, som befuldmægtigede, bistået af advokat B. Wägenbaur)

Sagens genstand

Søgsmål anlagt i henhold til artikel 270 TEUF med påstand dels om annullation i det væsentlige af afgørelsen truffet af Det Europæiske Fællesforetagende for ITER og Fusionsenergiudvikling den 3. december 2018 om ikke at forlænge sagsøgerens tidsbegrænsede kontrakt, dels om erstatning for det økonomiske og ikke-økonomiske tab, sagsøgeren hævder at have lidt som følge af denne afgørelse på grund af en omfattende chikanestrategi, som sagsøgeren mener at være offer for.

Konklusion

- 1) Det Europæiske Fællesforetagende for ITER og Fusionsenergiudvikling frifindes.
- 2) FD betaler sagsomkostningerne.

(¹) EUT C 383 af 11.11.2019.

Rettens dom af 30. juni 2021 — GW mod Revisionsretten

(Sag T-709/19) (¹)

(Personalesag – tjenestemænd – tjenestemand ramt af vedvarende invaliditet, som anses for fuldstændig – regelmæssig lægeundersøgelse – betingelser – ansøgning om indbringelse af sagen for invaliditetsudvalget – afslag – artikel 15 i bilag VIII til vedtægten – konklusion nr. 273/15 fra kollegiet af administrationschefer – omsorgspligt)

(2021/C 320/40)

Processprog: fransk

Parter

Sagsøger: GW (ved advokat J.-N. Louis)

Sagsøgt: Den Europæiske Revisionsret (ved C. Lesauvage, som befuldmægtiget)

Sagens genstand

Søgsmål anlagt i henhold til artikel 270 TEUF med påstand om, at Revisionsrettens afgørelse af 22. maj 2019 om afslag på sagsøgerens ansøgning om indbringelse af sagen for invaliditetsudvalget, annulleres.

Konklusion

- 1) Afgørelse truffet den 22. maj 2019 af Den Europæiske Revisionsret om afslag på GW's ansøgning om indbringelse af sagen for invaliditetsudvalget annulleres.
- 2) Revisionsretten betaler sagsomkostningerne.

(¹) EUT C 413 af 9.12.2019.

Rettens dom af 30. juni 2021 — GY mod ECB(Sag T-746/19) ⁽¹⁾**(Personalesag – ansatte ved ECB – løn – husstandstillæg – ændring i den gældende ordning – afslag på anmodningen for 2019 – ulovlighedsindsigelse – ligebehandling – manglende overgangsforanstaltninger)**

(2021/C 320/41)

Processprog: engelsk

Parter

Sagsøger: GY (ved advokaterne L. Levi og A. Champetier)

Sagsøgt: Den Europæiske Centralbank (ECB) (ved F. von Lindeiner og D. Nessaf, som befuldmægtigede, bistået af advokat B. Wägenbaur)

Sagens genstand

Søgsmål anlagt i henhold til artikel 270 TEUF og artikel 50a i statuten for Den Europæiske Unions Domstol med påstand om annullation af ECB's afgørelse af 28. januar 2019 om ikke at tildele sagsøgeren husstandstillæg for 2019.

Konklusion

- 1) Den Europæiske Centralbanks (ECB) afgørelse af 28. januar 2019 annulleres, for så vidt som ECB herved afslog at yde GY husstandstillæg for 2019.
- 2) ECB betaler sagsomkostningerne.

⁽¹⁾ EUT C 36 af 3.2.2020.

Rettens dom af 30. juni 2021 — Mélin mod Parlamentet(Sag T-51/20) ⁽¹⁾**(Regler for institutionerne – regulativ om omkostningsgodtgørelser og andre godtgørelser til Parlamentets medlemmer – assistentgodtgørelser – inddrivelse af uretmæssigt udbetalte beløb – ulovlighedsindsigelse – ret til forsvar – faktisk vildfarelse)**

(2021/C 320/42)

Processprog: fransk

Parter

Sagsøger: Joëlle Mélin (Aubagne, Frankrig) (ved advokat F. Wagner)

Sagsøgt: Europa-Kommissionen (ved M. Ecker og S. Seyr, som befuldmægtigede)

Sagens genstand

Søgsmål støttet på artikel 263 TEUF med påstand om annullation af Parlamentets generalsekretærs afgørelse af 17. december 2019 om inddrivelse hos sagsøgeren af et beløb på 130 339,35 EUR, som uretmæssigt var blevet udbetalt til parlamentarisk assistance, og af den dertil hørende debetnota af 18. december 2019.

Konklusion

- 1) Europa-Parlamentet frifindes.
- 2) Joëlle Mélin betaler sagsomkostningerne.

⁽¹⁾ EUT C 87 af 16.3.2020.

Kendelse afsagt af Rettens præsident den 22. juni 2021 — Portugal mod Kommissionen**(Sag T-95/21 R)**

(Særlige rettergangsformer – statsstøtte – støtteordning gennemført af Portugal til fordel for Madeira-frizonen – anvendelse af denne støtteordning i strid med Kommissionens afgørelse C(2007) 3037 final og C(2013) 4043 final – afgørelse, der fastslår, at støtteordningen er uforenelig med det indre marked, og pålægger tilbagesøgning af støtten – begæring om foreløbige forholdsregler – ingen uopsættelighed)

(2021/C 320/43)

Processprog: portugisisk

Parter

Sagsøger: Den Portugisiske Republik (ved L. Inez Fernandes, L. Borrego, P. Barros da Costa, M. Marques og A. Soares de Freitas, som befuldmægtigede, bistået af advokaterne M. Gorjão Henriques og A. Saavedra)

Sagsøgt: Europa-Kommissionen (ved P. Arenas og G. Braga da Cruz, som befuldmægtigede)

Sagens genstand

Søgsmål anlagt i henhold til artikel 278 TEUF og 279 TEUF med påstand om anordning af foreløbige forholdsregler med henblik på at opnå dels udsættelse af gennemførelsen af Kommissionens afgørelse af 4. december 2020 om støtteordning SA.21259 (2018/C) (ex 2018/NN) gennemført af Portugal til Madeira-frizonen — Tredje ordning, dels at Kommissionens pålægges ikke at offentliggøre denne afgørelse i Den Europæiske Unions Tidende, før der afsiges dom i hovedsagen.

Konklusion

- 1) Begæringen om foreløbige forholdsregler tages ikke til følge.
- 2) Afgørelsen om sagsomkostningerne udsættes.

Kendelse afsagt af Rettens præsident den 22. juni 2021 — Polynt mod ECHA**(Sag T-207/21 R)**

(Særlige rettergangsformer – REACH – stoffet hexahydro-4-methylphthalisyreanhydrid – registreringsforpligtelse – dossiervurdering – behandling af forslag til udførelse af forsøg – pligt til at fremlægge visse oplysninger, der nødvendiggør dyreforsøg – begæring om foreløbige foranstaltninger – ingen uopsættelighed)

(2021/C 320/44)

Processprog: engelsk

Parter

Sagsøger: Polynt SpA (Scanzorosciate, Italien) (ved advokaterne C. Mereu, P. Sellar og S. Abdel Qader)

Sagsøgt: Det Europæiske Kemikalieagentur (ved M. Heikkilä, W. Broere og N. Knight, som befuldmægtigede)

Sagens genstand

Søgsmål støttet på artikel 278 TEUF og 279 TEUF med påstand om udsættelse af gennemførelsen af ECHA's Klageudvalgs afgørelse A-015-2019 af 9. februar 2021, hvorved sagsøgeren blev opfordret til at gennemføre en udvidet reproduktionstoksicitetsundersøgelse i én generation (EOGRTS) af stoffet hexahydro-4-methylphthalisyreanhydrid, eller om iværksættelse af andre foreløbige foranstaltninger, som måtte skønnes hensigtsmæssige.

Konklusion

- 1) Begæringen om foreløbige forholdsregler tages ikke til følge.
- 2) Afgørelsen om sagsomkostningerne udsættes.

Sag anlagt den 18. maj 2021 — eSlovensko mod Kommissionen

(Sag T-295/21)

(2021/C 320/45)

Processprog: engelsk

Parter

Sagsøger: eSlovensko (Lučenec, Slovakiet) (ved advokat B. Fridrich)

Sagsøgt: Europa-Kommissionen

Sagsøgerens påstande

- Kommissionens afgørelse af 18. marts 2021, nærmere bestemt den individuelle retsakt »Betalingspåkrav og debetnota«, vedtaget af Europa-Kommissionen, GD for Kommunikationsnet, Indhold og Teknologi, Ref. ARES (2021)1955613, annulleres.
- De finansielle ansøgninger tilbageleveres til Europa-Kommissionens revisionsproces, og de berørte udgifter godkendes i henhold til tilskudsaftalen »Slovak Safer Internet«, nr. SI-2010-SIC-1231002.
- Europa-Kommissionen tilpligtes at betale sagsomkostningerne.

Søgsmålsgrunde og væsentligste argumenter

Til støtte for søgsmålet har sagsøgeren fremsat tre anbringender.

1. Første anbringende om annullation af sagsøgtens afgørelse og betalingspåkrav Ref. ARES(2021)1955613 som følge af væsentlige formmangler, overtrædelse af traktaterne eller af retsregler vedrørende deres gennemførelse eller under påberåbelse af magtfordrejning, særligt en fejlagtig retlig vurdering af faktiske omstændigheder og konstateringer (tilsidesættelse af retten til forsvar, af retten til god forvaltning, af proportionalitetsprincippet, af retssikkerhedsprincippet, af retsstatsprincippet, af princippet om beskyttelse af den berettigede forventning og af princippet om forbud mod tilbagevirkende kraft, en fejlagtig retlig vurdering af faktiske omstændigheder og konstateringer med hensyn til revision 12-INFS-024 og opfølgningsrevision 15-NR01-044).
2. Andet anbringende om, at sagsøgte tilpligtes at betale de støtteberettigede omkostninger til sagsøgeren, som er den oprindelige tilskudsmodtager og aftalepartner i tilskudsaftalen nr. SI-2010-SIC-123002 — »Slovak Safer Internet«, i overensstemmelse med denne gyldige og effektive tilskudsaftale, på grund af den kendsgerning, at Kommissionen har kompetencen til at behandle sager om projektgennemførelse og finansielle overførsler i relation til den gyldige og effektive aftale mellem Kommissionen og sagsøgeren.

3. Tredje anbringende om, at Kommissionen tilpligtes at betale sagsomkostningerne. I overensstemmelse med de ovennævnte argumenter og den anfægtede afgørelses vilkårlige karakter har sagsøgeren anmodet om at få godtgjort sagsomkostningerne i forbindelse med sagen for Den Europæiske Unions Ret såvel som udgifterne til juridisk rådgivning i forbindelse med sagen.

Sag anlagt den 20. maj 2021 — SU mod EIOPA

(Sag T-296/21)

(2021/C 320/46)

Processprog: engelsk

Parter

Sagsøger: SU (ved advokaterne L. Levi og M. Vandenbussche)

Sagsøgt: Den Europæiske Tilsynsmyndighed for Forsikrings- og Arbejdsmarkedspensionsordninger (EIOPA)

Sagsøgerens påstande

- Afgørelse af 15. juli 2020 om ikke at forlænge sagsøgerens kontrakt annulleres.
- Sagsøgerens bedømmelsesrapport for 2019 annulleres.
- Om fornødent annulleres afgørelse af 11. februar 2021 om afslag på klagen.
- Sagsøgte tilpligtes at betale erstatning for den økonomiske skade, som sagsøgeren har lidt, i overensstemmelse med den i stævningen anførte opgørelse.
- Sagsøgte tilpligtes at betale erstatning for den ikke-økonomiske skade, som sagsøgeren har lidt, og som efter ret og billighed er opgjort til 10 000 EUR.
- Sagsøgte tilpligtes at betale samtlige sagsomkostninger.

Søgsmålsgrunde og væsentligste argumenter

Til støtte for søgsmålet har sagsøgeren fremsat seks anbringender, der alle vedrører den omstændighed, at bedømmelsesrapporten for 2019 og afgørelsen om ikke at forlænge sagsøgerens kontrakt angiveligt er ulovlige, men af forskellige grunde, som anført nedenfor.

1. Første anbringende om, at bedømmelsesrapporten for 2019 ikke blev behørigt afsluttet, og at udtalelsen om kontraktforlængelse var baseret på en ufuldstændig bedømmelsesrapport.
 - Sagsøgeren er af den opfattelse, at bedømmelsesrapporten for 2019 er ulovlig, for så vidt som den ikke blev behørigt afsluttet ved en begrundet afgørelse fra appelbedømmeren. Sagsøgeren er endvidere af den opfattelse, at afgørelsen om ikke at forlænge hendes kontrakt er ulovlig, for så vidt som den er baseret på en bedømmelsesrapport, der ikke var endelig.
2. Andet anbringende om tilsidesættelse af princippet om upartiskhed, tjenstemandsvedtægts artikel 11 og artikel 41 i Den Europæiske Unions charter om grundlæggende rettigheder.
 - I henhold til opgave- og ansvarsfordelingen hos EIOPA havde den administrerende direktør til opgave at fungere som appelbedømmer og ansættelsesmyndighed i det foreliggende tilfælde, hvilket indebar, at bedømmelsesprocessen for 2019 og afgørelsen om ikke at forlænge sagsøgerens kontrakt ikke var upartiske.

3. Tredje anbringende om tilsidesættelse af retten til at blive hørt og af begrundelsespligten samt tilsidesættelse af tjenstemandsvedtægtens artikel 25, artikel 41 i Den Europæiske Unions charter om grundlæggende rettigheder og punkt 6.7, 6.9 og 6.10 i EIOPA's procedure for forlængelse af kontrakter.
- Sagsøgeren er i denne henseende af den opfattelse, at hendes ret til at blive hørt og begrundelsespligten blev tilsidesat i forbindelse med såvel afgørelsen om ikke at forlænge kontrakten og den bedømmelsesrapport for 2019, der vedrørte hende.
4. Fjerde anbringende om anlæggelsen af et åbenbart urigtigt skøn og om manglende omhyggelig vurdering af alle elementer i sagen samt om tilsidesættelse af artikel 41 i Den Europæiske Unions charter om grundlæggende rettigheder og tilsidesættelse af artikel 4 og 6.5 i proceduren om forlængelse af kontrakter.
- I det foreliggende tilfælde har sagsøgte af to grunde foretaget en ulovlig vurdering, der er behæftet med et åbenbart urigtigt skøn og tilsidesættelse princippet om god forvaltning. For det første gør sagsøgeren gældende, at sagsøgte ikke tog behørigt hensyn til det andet kriterium, der er nævnt i artikel 4 i proceduren om forlængelse af kontrakter, og navnlig de tidligere positive bedømmelser af sagsøgerens indsats. For det andet er de af den sagsøgte anførte grunde vedrørende sagsøgerens indsats i 2019 og 2020 åbenbart urigtige og ugrundede.
5. Femte anbringende om forskelsbehandling på grund af køn og familiesituation — tilsidesættelse af tjenstemandsvedtægtens artikel 1d samt af artikel 21 og 23 i Den Europæiske Unions charter om grundlæggende rettigheder.
- Sagsøgeren er af den opfattelse, at hun blev udsat for forskelsbehandling på grund af sine fraværsperioder og arbejdsmonstre, og at afgørelsen om ikke at forlænge hendes kontrakt er udtryk for en sådan forskelsbehandling og udgør en gengældelsesforanstaltning.
6. Sjette anbringende om tilsidesættelse af omsorgspligten.
- I henhold til omsorgspligten skal administrationen ikke blot tage hensyn til tjenestens interesse, men også til den ansattes interesser. Sagsøgeren gør gældende, at dette ikke skete.

Sag anlagt den 30. maj 2021 — eSlovensko Bratislava mod Kommissionen

(Sag T-304/21)

(2021/C 320/47)

Processprog: engelsk

Parter

Sagsøger: eSlovensko Bratislava (Bratislava, Slovakiet) (ved advokat B. Fridrich)

Sagsøgt: Europa-Kommissionen

Sagsøgerens påstande

- Europa-Kommissionens afgørelse af 30. marts 2021, nærmere bestemt den individuelle retsakt »Afslutning af foranstaltning«, der blev vedtaget af Europa-Kommissionen, INEA, nr. ARES(2021)1953853, annulleres.
- Sagen hjemvises til Europa-Kommissionen og INEA, og det fastslås, at foranstaltningen og tilskudsaftalen er gyldig og ikke afsluttet i henhold til tilskudsaf tale nr.. INEA/CEF/ICT/A2015/1154788 for projektet »Det slovakiske center for sikkert internet IV«, nr. 2015-SK-IA-0038.
- Kommissionen tilpligtes at betale sagsomkostningerne.

Søgsmålsgrunde og væsentligste argumenter

Til støtte for søgsmålet har sagsøgeren fremsat tre anbringender.

1. Første anbringende vedrørende annullation af Europa-Kommissionens afgørelse »Afslutning af foranstaltning« Ref. ARES (2021)1953853, som følge af en tilsidesættelse af en væsentlig formforskrift, overtrædelse af traktaterne eller af retsregler vedrørende deres gennemførelse eller magtfordrejning, særligt en fejlagtig retlig vurdering af faktiske omstændigheder og konstateringer (tilsidesættelse af retten til god forvaltning, tilsidesættelse af proportionalitetsprincippet, tilsidesættelse af retssikkerhedsprincippet, retsstatsprincippet, princippet om beskyttelse af den berettigede forventning og en fejlagtig retlig vurdering af faktiske omstændigheder og konstateringer vedrørende anmodningen om endelig betaling i projektet 2015-SK-IA-0038 Det slovakiske center for sikkert internet IV).
2. Med det andet anbringende gøres gældende, at anmodningen om endelig betaling vedrørende projektet »Det slovakiske center for sikkert internet IV« leveres tilbage til Kommissionen og INEA med henblik på [sic] vurdering og gennemførelse af kontrolbeføjelsen samt opfyldelsen af de kontraktmæssige forpligtelser, der følger af tilskudsaf tale nr. INEA/CE-F/ICT/A2015/1154788, og at Kommissionen tilpligtes at foretage endelig betaling af de støtteberettigede omkostninger til sagsøgeren i overensstemmelse med den gyldige og virkningsfulde tilskudsaf tale, støttet på den omstændighed, at Kommissionen har kompetence til at behandle sager om projektgennemførelse og finansielle overførsler i henhold til den gyldige og virkningsfulde kontrakt mellem Kommissionen og sagsøgeren.
3. Med det tredje anbringende gøres gældende, at Kommissionen tilpligtes at betale sagsomkostningerne. I overensstemmelse med de ovenfor anførte argumenter og den vilkårlige karakter af Kommissionsafgørelsen, har sagsøgeren anmodet om godtgørelse af sagsomkostningerne i forbindelse med sagen for Den Europæiske Unions Ret såvel som udgifterne til juridisk rådgivning i forbindelse med sagen.

Sag anlagt den 24. maj 2021 — TC mod Parlamentet

(Sag T-309/21)

(2021/C 320/48)

Processprog: litauisk

Parter

Sagsøger: TC (ved advokat D. Aukštuolytės)

Sagsøgt: Europa-Parlamentet

Sagsøgerens påstande

- Afgørelse truffet den 16. marts 2021 af Europa-Parlamentets generalsekretær annulleres.
- Debetnota nr. 7010000523 udstedt af Europa-Parlamentet den 31. marts 2021 annulleres.
- Parlamentet tilpligtes at betale sagsøgerens omkostninger.

Søgsmålsgrunde og væsentligste argumenter

Til støtte for søgsmålet har sagsøgeren fremsat fem anbringender.

1. Første anbringende om, at Parlamentet uden grund var urimeligt og uretmæssigt langsommelig i forbindelse med vedtagelsen af afgørelsen, idet det undlod at efterfølge princippet om overholdelse af en rimelig frist i forbindelse med den administrative sagsbehandling, som fastsat i artikel 41, stk. 1, i Den Europæiske Unions charter om grundlæggende rettigheder. På grund af dette blev sagsøgerens ret til forsvar tilsidesat som følge af den sene iværksættelse af krav om tilbagebetaling mod ham, eftersom varigheden af sagsbehandlingen fratog ham muligheden for effektivt at forsvare sig selv mod de fremsatte påstande og at fremlægge beviser.

2. Andet anbringende om, at Generalsekretærens afgørelse, hvorpå debetnoten er baseret, som en retsakt, der berører sagsøgeren, blev vedtaget i strid med princippet om en upartisk og retfærdig rettergang, princippet om processuel ligestilling og sagsøgerens ret til forsvar:
 - Parlamentet tilsidesatte begrundelsespligten og sagsøgerens ret til at blive hørt i henhold til chartrets artikel 41, stk. 2, litra a) og c), idet det baserede den anfægtede afgørelse på den vurdering, Retten foretog i en sag, hvor sagsøgeren ikke var berørt og i hvilken forbindelse, han ikke havde mulighed for at blive hørt.
 - Parlamentet fremlagde ikke de beviser for sagsøgeren, som det indirekte baserede den anfægtede afgørelse på, og det fremlagde heller ikke andre oplysninger for sagsøgeren, som kunne gøre det muligt for ham at udøve sin ret til at blive forskriftsmæssigt hørt (til at indgive indlæg) i strid med chartrets artikel 41, stk. 2, litra a) og b).
3. Tredje anbringende om, at Parlamentet anlagde et urigtigt skøn, idet det undlod at vurdere de beviser, som sagsøgerne havde fremlagt, der bekræftede, at de anliggender, som assistenten henviste til for Retten, og som Parlamentet lagde til grund, og som iværksættelsen af kravene om tilbagebetaling er baseret på, er ukorrekt (bekræftelse af, at undersøgelsen var iværksat uden begrundelse) og tilsidesatte begrundelsespligten, der er fastsat i chartrets artikel 41, stk. 2, litra c).
4. Fjerde anbringende om, at Parlamentet tilsidesatte proportionalitetsprincippet og begrundelsespligten, der er fastsat i artikel 296 TEUF og chartrets artikel 41, stk. 2, litra c), for så vidt som det beløb, der skal tilbagebetales, blev fastsat til 78 838,21 EUR. Det beløb, der kræves tilbagebetalt, er ikke blevet begrundet til fulde, og af den grund forudsættes det i den anfægtede afgørelse, at den parlamentariske assistent ikke på noget tidspunkt arbejdede for sagsøgeren.
5. Femte anbringende om, at de oplysninger fra Parlamentet, som er offentligt tilgængelige, bekræfter, at den parlamentariske assistent udførte sit hverv indtil senest den 15. december 2015, hvilket indikerer, at det var urimeligt at iværksætte kravene om tilbagebetaling af midlerne, med den følge, at afgørelsen skal annulleres.

Sag anlagt den 9. juni 2021 — Airoidi Metalli mod Kommissionen

(Sag T-328/21)

(2021/C 320/49)

Processprog: engelsk

Parter

Sagsøger: Airoidi Metalli SpA (Molteno, Italien) (ved advokaterne M. Campa, M. Pirovano, D. Rovetta, G. Pandey, P. Gjørtler og V. Villante)

Sagsøgt: Europa-Kommissionen

Sagsøgerens påstande

- Kommissionens gennemførelsesforordning (EU) 2021/546 af 29. marts 2021 om indførelse af en endelig antidumpingtold og endelig opkrævning af den midlertidige told på importen af ekstruderet aluminium med oprindelse i Folkerepublikken Kina ⁽¹⁾ annulleres
- Europa-Kommissionen tilpligtes at betale sagsomkostningerne.

Søgsmålsgrunde og væsentligste argumenter

Til støtte for søgsmålet har sagsøgeren fremsat seks anbringender.

1. Med det første anbringende gøres gældende, at der foreligger en tilsidesættelse af princippet om processuel ligestilling og princippet om god forvaltningsskik, et åbenbart urigtigt skøn og en tilsidesættelse af sagsøgerens ret til forsvar og meddelelse.

2. Med det andet anbringende gøres gældende, at der foreligger et åbenbart urigtigt skøn fra Kommissionens side i forbindelse med vurderingen af skade og årsagssammenhæng med hensyn til den anvendte metode, data og procedure og en tilsidesættelse af artikel 3 i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) 2016/1036 af 8. juni 2016 om beskyttelse mod dumpingimport fra lande, der ikke er medlemmer af Den Europæiske Union (»grundforordningen«) ⁽¹⁾.
3. Med det tredje anbringende gøres gældende, at der foreligger en tilsidesættelse af grundforordningens artikel 1, stk. 2, og artikel 5, stk. 2, som følge af en fejlagtig definition af den pågældende vare.
4. Med det fjerde anbringende gøres gældende, at der foreligger en tilsidesættelse af grundforordningens artikel 1, stk. 2, og artikel 3 samt et åbenbart urigtigt skøn vedrørende den pågældende vares dækning samt vedrørende vurderingen af importen fra det omhandlede land med hensyn til skadesanalysen og årsagen (KN-kode 76109090).
5. Med det femte anbringende gøres gældende, at der foreligger en tilsidesættelse af grundforordningens artikel 2, stk. 6a, derved, at Kommissionen foretog et forkert valg af »egnet repræsentativt« land.
6. Med det sjette anbringende gøres gældende, at der foreligger en tilsidesættelse af grundforordningens artikel 2, stk. 6a, vedrørende den retlige status af den rapport, hvormed Kommissionen fastslog, at der forelå betydelig markedsforvridding i et bestemt land eller sektor i dette land. Sagsøgeren har gjort gældende, at der foreligger en tilsidesættelse af forordning nr. 1/1958 om den ordning, der skal gælde for Det europæiske økonomiske Fællesskab på det sproglige område ⁽²⁾, og af sagsøgerens grundlæggende rettigheder henset til, at selskabet ikke kunne modtage den ovenstående rapport i en italiensk udgave.

⁽¹⁾ EUT 2021, L 109, s. 1.

⁽²⁾ EUT 2016, L 176, s. 21.

⁽³⁾ EFT 1952-1958, s. 59.

Sag anlagt den 12. juni 2021 — EWC Academy mod Kommissionen

(Sag T-330/21)

(2021/C 320/50)

Processprog: tysk

Parter

Sagsøger: EWC Academy GmbH (Hamborg, Tyskland) (ved advokat H. Däubler-Gmelin)

Sagsøgt: Europa-Kommissionen

Sagsøgerens påstande

- Den afgørelse om afslag, som Europa-Kommissionen, Generaldirektoratet for Beskæftigelse, Sociale Anliggender, Arbejdsmarkedsforhold og Inklusion (EMPL), EMPL.B.2/AP/ab, ref. Ares (2021), traf den 14. april 2021, annulleres.
- Kommissionen tilpligtes at træffe en retmæssig afgørelse om bevilling.
- Kommissionen tilpligtes at betale sagsomkostningerne.

Søgsmålsgrunde og væsentligste argumenter

Til støtte for søgsmålet har sagsøgeren fremsat følgende anbringender.

1. Den anfægtede afgørelse om afslag fra Kommissionen af 14. april 2021 tager ikke hensyn til betydningen af artikel 197, stk. 2, litra c), i EU's finansforordning ⁽¹⁾ i forbindelse med udbud VP/2020/008 og anvender på uretmæssig vis denne bestemmelse på europæiske samarbejdsudvalg. Det over for ansøgende europæiske samarbejdsudvalg stillede krav om som bevis for deres stabilitet og økonomiske kapacitet at godtgøre, at de har et selvstændigt budget, en årlig balance og

en bankkonto, indebærer, at størstedelen af de europæiske samarbejdsudvalg, som i henhold til de nationale bestemmelser til gennemførelse af direktiv 2009/38/EF⁽²⁾ ikke anses for at have status som juridiske personer, på forhånd udelukkes fra støtten. Dette er i strid med ligebehandlingsprincippet og princippet om forbud mod forskelsbehandling og står samtidig i diametral modsætning til støtteprogrammets formål.

2. Da begrænsningen af kredsen af ansøgningsberettigede ikke fremgår af udbuddet, og da udbuddet sågar udtrykkeligt også bl.a. er rettet mod britiske europæiske samarbejdsudvalg uden undtagelse, er denne begrænsning desuden i strid med det grundlæggende EU-retlige gennemsigtsprincip.
3. Den i afgørelsen om afslag anlagte fortolkning og anvendelsen heraf på europæiske samarbejdsudvalg medfører endvidere en uretmæssig favorisering af de virksomheder, der — i egenskab af arbejdsmarkedsparter — i udbud VP/2020/008 grundlæggende blev opfordret til at fremlægge egnede støtteprojekter.

⁽¹⁾ Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU, Euratom) 2018/1046 af 18.7.2018 om de finansielle regler vedrørende Unionens almindelige budget, om ændring af forordning (EU) nr. 1296/2013, (EU) nr. 1301/2013, (EU) nr. 1303/2013, (EU) nr. 1304/2013, (EU) nr. 1309/2013, (EU) nr. 1316/2013, (EU) nr. 223/2014, (EU) nr. 283/2014 og afgørelse nr. 541/2014/EU og om ophævelse af forordning (EU, Euratom) nr. 966/2012 (EUT 2018, L 193, s. 1).

⁽²⁾ Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2009/38/EF af 6.5.2009 om indførelse af europæiske samarbejdsudvalg eller en procedure i fællesskabsvirksomheder og fællesskabskoncerner med henblik på at informere og høre arbejdstagerne (omarbejdning) (EUT 2009, L 122, s. 28).

Sag anlagt den 14. juni 2021 — mBank mod EUIPO — European Merchant Bank (EMBank European Merchant Bank)

(Sag T-331/21)

(2021/C 320/51)

Stævningen er affattet på engelsk

Parter

Sagsøger: mBank S.A. (Warszawa, Polen) (ved advokaterne E. Skrzydło-Tefelska og K. Gajek)

Sagsøgt: Den Europæiske Unions Kontor for Intellectuel Ejendomsret (EUIPO)

Den anden part i sagen for appelkammeret: European Merchant Bank UAB (Vilnius, Litauen)

Oplysninger vedrørende sagen for EUIPO

Indehaver af det omtvistede varemærke: European Merchant Bank UAB

Det omtvistede varemærke: EU-figurmærket EMBANK European Merchant Bank — EU-varemærke nr. 18 048 966

Sagen for EUIPO: Ugyldighedssag

Den anfægtede afgørelse: Afgørelse truffet den 30. marts 2021 af Femte Appelkammer ved EUIPO (sag R 1845/2020-5)

Påstande

— Den anfægtede afgørelse annulleres.

— EUIPO tilpligtes at betale sagsomkostningerne.

Anbringender

- Tilsidesættelse af artikel 8, stk.1, litra b), i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) 2017/1001
- Tilsidesættelse af artikel 95, stk. 2, i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) 2017/1001 og artikel 27, stk. 4, i Kommissionens delegerede forordning (EU) 2018/625.

Sag anlagt den 12. juni 2021 — Mendes de Almeida mod Rådet**(Sag T-334/21)**

(2021/C 320/52)

*Processprog: portugisisk***Parter**

Sagsøger: Ana Carla Mendes de Almeida (Sobreda, Portugal) (ved advokaterne R. Leandro Vasconcelos og M. Marques de Carvalho)

Sagsøgt: Rådet for den Europæiske Union

Sagsøgerens påstande

- Rådets afgørelse af 8. marts 2021 om sagsøgerens klage og supplerende klage indgivet i henhold til artikel 90, stk. 2, i vedtægten for tjenestemænd i Den Europæiske Union over Rådets gennemførelsesafgørelse (EU) 2020/1117 af 27. juli 2020 om udpegelse af de europæiske anklagere ved Den Europæiske Anklagemyndighed (EUT 2020, L 244, s. 18) annulleres, for så vidt som José Eduardo Moreira Alves d'Oliveira Guerra — en af de tre kandidater, der oprindeligt var indstillet af Portugal — herved blev udpeget til europæisk anklager ved Den Europæiske Anklagemyndighed som midlertidigt ansat i lønklasse AD 13 for en treårig periode, der ikke kan forlænges, fra den 29. juli 2020.
- Rådets gennemførelsesafgørelse 2020/1117 af 27. juli 2020 om udpegelse af de europæiske anklagere ved Den Europæiske Anklagemyndighed annulleres, for så vidt som José Eduardo Moreira Alves d'Oliveira Guerra herved blev udpeget til europæisk anklager ved Den Europæiske Anklagemyndighed som midlertidigt ansat i lønklasse AD 13 for en treårig periode, der ikke kan forlænges, fra den 29. juli 2020.
- Rådet for Den Europæiske Union tilpligtes at betale sagsomkostningerne.

Søgsmålsgrunde og væsentligste argumenter

Til støtte for søgsmålet har sagsøgeren fremsat seks anbringender.

1. Første anbringende om anlæggelse af et åbenbart urigtigt skøn, for så vidt som Rådet ikke anser sig for at være ansættelsesmyndighed som omhandlet i artikel 1, stk. 1 og 2, i tjenstemandsvedtægten, sammenholdt med artikel 6 i ansættelsesvilkårene for de øvrige ansatte, ved udpegelsen af europæiske anklagere i overensstemmelse med artikel 96, stk. 1, i forordning nr. 2017/1939.
2. Andet anbringende om tilsidesættelse af reglerne om udpegelse af de europæiske anklagere, som sikrer princippet om Den Europæiske Anklagemyndigheds uafhængighed. Sagsøgeren har gjort gældende, at den portugisiske regerings indsigelse, ved skrivelse sendt til Rådet for Den Europæiske Union den 29. november 2019, mod den klassificering, som det i artikel 14, stk. 3, i forordning (EU) 2017/1939 omhandlede udvælgelsespanel foretog af de kandidater, som samme regering havde indstillet, med angivelse af en anden foretrukken kandidat, og Rådets godkendelse heraf rejser tvivl om strukturen af proceduren for udpegelse af de europæiske anklagere.

3. Tredje anbringende om en åbenbar fejl i forbindelse med forudsætningerne for beslutningen. Sagsøgeren har navnlig gjort gældende, at skrivelsen af 29. november 2019 fra den portugisiske regering til Rådet indeholdt to alvorlige fejl, som regeringen desuden selv har anerkendt. Disse fejl bestod i, at den portugisiske regerings foretrukne kandidat seks gange blev nævnt som »vicestatsadvokat José Guerra«, og i oplysningen om, at denne person udøvede funktioner vedrørende efterforskning og tiltalerejsning i en vigtig sag om strafbare handlinger til skade for Den Europæiske Unions finansielle interesser.
4. Fjerde anbringende om magtfordrejning. Sagsøgeren har gjort gældende, at formålet med at tildele Rådet for Den Europæiske Union beføjelser vedrørende proceduren for udvælgelse og udpegelse af europæiske anklagere var at sikre organets uafhængighed og udpege de bedst kvalificerede nationale kandidater, hvis uafhængighed med hensyn til hvervet som europæisk anklager er uomtvistelig.
5. Femte anbringende om tilsidesættelse af retten til god forvaltning. Sagsøgeren har gjort gældende, at for så vidt som Rådet fraveg udvælgelsespanelets udtalelse og dermed den prioritering, som var opstillet på grundlag af resultatet af dets vurdering, svarer en generel begrundelse i form af en simpel henvisning til en »anderledes vurdering af disse kandidaters meritter, som blev foretaget i Rådets relevante forberedende organer«, til en fuldstændig manglende begrundelse, således at sagsøgeren ikke kan få kendskab til grundene til, at Rådet valgte et andet kriterium.
6. Sjette anbringende om tilsidesættelse af ligebehandlingsprincippet og princippet om forbud mod forskelsbehandling. Sagsøgeren har gjort gældende, at Rådet ved at anlægge denne »anderledes vurdering af disse kandidaters meritter, som blev foretaget i Rådets relevante forberedende organer«, tilsidesatte ligebehandlingsprincippet og princippet om forbud mod forskelsbehandling, for så vidt som den vedrørte sagsøgeren.

Sag anlagt den 15. juni 2021 — Mendus mod EUIPO (CENSOR.NET)

(Sag T-336/21)

(2021/C 320/53)

Processprog: engelsk

Parter

Sagsøger: Iaroslav Mendus (Kiev, Ukraine) (ved advokat P. Kurcman)

Sagsøgt: Den Europæiske Unions Kontor for Intellectuel Ejendomsret (EUIPO)

Oplysninger vedrørende sagen for EUIPO

Det omtvistede varemærke: Ansøgning om EU-ordmærket CENSOR.NET — registreringsansøgning nr. 17 975 929

Den anfægtede afgørelse: Afgørelse truffet den 16. april 2021 af Første Appellkammer ved EUIPO (sag R 1225/2020-1)

Påstande

- Den anfægtede afgørelse annulleres for så vidt angår tjenesteydelser for hvilke registrering er blevet nægtet.
- Driftsafdelingens afgørelse af 17. april 2020 i ansøgningssag nr. 17 975 929 annulleres for så vidt angår tjenesteydelser for hvilke registrering er blevet nægtet.

- Sagen hjemvises til EUIPO, således at dette kan omgøre afgørelsen vedrørende sagens realitet og registrere EU-varemærke nr. 17 975 929 for alle de omfattede tjenesteydelser.
- EUIPO tilpligtes at betale omkostningerne afholdt i forbindelse med sagens behandling ved driftsafdelingen, ved appelkammeret og for Retten.

Anbringende

- Tilsidesættelse af artikel 7, stk. 1, litra b), i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) 2017/1001.

Sag anlagt den 18. juni 2021 — F I S I mod EUIPO — Verband der Deutschen Daunen- und Federnindustrie (ECODOWN)

(Sag T-338/21)

(2021/C 320/54)

Stævningen er affattet på italiensk

Parter

Sagsøger: F I S I Fibre sintetiche SpA (Oggiono, Italien) (ved advokaterne G. Cartella og B. Cartella)

Sagsøgt: Den Europæiske Unions Kontor for Intellectuel Ejendomsret (EUIPO)

Den anden part i sagen for appelkammeret: Verband der Deutschen Daunen- und Federnindustrie (Magonza, Tyskland)

Oplysninger vedrørende sagen for EUIPO

Indehaver af det omtvistede varemærke: F I S I Fibre sintetiche SpA

Det omtvistede varemærke: Ansøgning om EU-ordmærket ECODOWN — registreringsansøgning nr. 2 756 740

Sagen for EUIPO: Ugyldighedssag

Den anfægtede afgørelse: Afgørelse truffet den 13. april 2021 af Første Appelkammer ved EUIPO (sag R 216/2020-1)

Påstande

- Den anfægtede afgørelse annulleres.
- Følgelig fastslås gyldigheden af EU-varemærkeregistring nr. 2 756 740.
- Den anden part i sagen tilpligtes at betale sagsomkostningerne, herunder omkostningerne forbundet med sagens behandling ved EUIPO.

Anbringender

- Tilsidesættelse af artikel 7, stk. 1, litra c), i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) 2017/1001
- Tilsidesættelse af artikel 7, stk. 1, litra b), i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) 2017/1001

- Tilsidesættelse af artikel 7, stk. 1, litra g), i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) 2017/1001
- Urigtig bedømmelse af de beviser, som sagsøgeren har fremlagt for fornødent særpræg opnået ved brug af tegnet.

Sag anlagt den 21. juni 2021 — Rauff-Nisthar mod Kommissionen

(Sag T-341/21)

(2021/C 320/55)

Processprog: fransk

Parter

Sagsøger: Nadya Rauff-Nisthar (Pfinztal, Tyskland) (ved advokat N. de Montigny)

Sagsøgt: Europa-Kommissionen

Sagsøgerens påstande

- Afgørelsen af 9. marts 2020 og afgørelsen efter revurdering af 19. august 2020 truffet af Det Europæiske Personaleudvælgelseskontors (EPSO) udvælgelseskomité vedrørende udvælgelsesprøve EPSO/AD/371/19 (AD7) — 6 — Administratorer med speciale i videnskabelig forskning — om ikke at opføre sagsøgeren på reservelisten annulleres.
- Om fornødent annulleres afgørelsen om afslag på klagen af 15. marts 2021.
- Der anmodes i overensstemmelse med artikel 91 i Rettens procesreglement om fremlæggelse af udvælgelsesprøvens prøver og sagsøgerens prøveresultater for hver prøve og af resultaterne af den efterfølgende fase for at muliggøre en materiel bedømmelse af resultaterne i forbindelse med hver enkelt uregelmæssighed og betydningen af de stressrelaterede følger af de konstaterede uregelmæssigheder.
- Europa-Kommissionen tilpligtes at betale sagsomkostningerne.

Søgsmålsgrunde og væsentligste argumenter

Sagsøgeren har til støtte for søgsmålet fremsat et enkelt anbringende vedrørende ulige behandling som følge af de uregelmæssigheder, som indtraf under prøverne, og som påvirkede resultaterne af udvælgelsesprøven. Dette anbringende er opdelt i fire led.

1. Første led om, at der ved tilrettelæggelsen af prøverne i forbindelse med udvælgelsesprøve EPSO/AD/371/19 (AD7) — 6 — Administratorer med speciale i videnskabelig forskning — opstod tekniske fejl, som administrationen har anerkendt, og som påførte sagsøgeren øget stress under prøverne.
 2. Andet led om, at administrationen udviste manglende agtpågivenhed og ikke greb ind med henblik på at afhjælpe de nævnte fejl.
 3. Tredje led om, at der ikke blev taget hensyn til fejlene ved bedømmelsen af sagsøgerens præstation og ikke indført procedurer med henblik på at sikre lige behandling af kandidaterne.
 4. Fjerde led om, at der blev foretaget en åbenbart urigtig bedømmelse af sagsøgerens præstation.
-

Sag anlagt den 21. juni 2021 — Hypo Vorarlberg Bank mod SRB**(Sag T-347/21)**

(2021/C 320/56)

Processprog: tysk

Parter

Sagsøger: Hypo Vorarlberg Bank AG (Bregenz, Østrig) (ved advokaterne G. Eisenberger og A. Brenneis)

Sagsøgt: Den Fælles Afviklingsinstans (SRB)

Sagsøgerens påstande

- Afgørelse truffet af Den Fælles Afviklingsinstans den 14. april 2021 om beregning af ex ante-bidrag til Den Fælles Afviklingsfond for 2021 (SRB/ES/2021/22), herunder bilagene dertil, annulleres, og under alle omstændigheder i det omfang afgørelsen, herunder bilagene dertil, vedrører det bidrag, som sagsøgeren skal betale.
- Sagen udsættes i henhold til artikel 69, litra c) eller d), i Rettens procesreglement, indtil der træffes retskraftig afgørelse i (de forenede) sager C-584 P (¹) og C-621/20 P (²), C-663/20 P (³) og C-664/20 P (⁴), da disse sager, der allerede har verseret i længere tid, i vidt omfang omhandler de samme retsspørgsmål.
- Den Fælles Afviklingsinstans tilpligtes at betale sagsomkostningerne.

Søgsmålsgrunde og væsentligste argumenter

Til støtte for søgsmålet har sagsøgeren anført fem anbringender.

1. Første anbringende om tilsidesættelse af væsentlige formforskrifter som følge af ufuldstændig offentliggørelse af den anfægtede afgørelse
 - Den anfægtede afgørelse blev i strid med artikel 1, stk. 2, TEU, artikel 15 TEUF, 296 TEUF og 298 TEUF, samt artikel 42 og 47 i Den Europæiske Unions charter om grundlæggende rettigheder (herefter »chartret«) ikke meddelt sagsøgeren i fuldstændig form. Kendskab til de ikke-meddelte oplysninger som en væsentlig bestanddel af afgørelsen er påkrævet med hensyn til forståelsen af bidragsberegningen og kontrollen heraf.
2. Andet anbringende om tilsidesættelse af væsentlige formforskrifter som følge af den anfægtede afgørelses mangelfulde begrundelse
 - Den anfægtede afgørelse tilsidesætter begrundelsespligten i artikel 296, stk. 2, TEUF og chartrets artikel 41, stk. 1, og artikel 41, stk. 2, litra c), idet kun få udvalgte delresultater af beregningerne er blevet offentliggjort. For så vidt angår sagsøgtes skønsmæssige er det ikke anført, hvilke vurderinger sagsøgte har foretaget og af hvilken grund.
3. Tredje anbringende om tilsidesættelse af væsentlige formforskrifter på grund af manglende høring og manglende iagttagelse af retten til at blive hørt
 - Sagsøgerens ret til at blive hørt er hverken blevet iagttaget før vedtagelsen af den anfægtede afgørelse eller før udstedelsen af bidragsmeddelelsen på grundlag heraf, hvilket er i strid med chartrets 41, stk. 1, og artikel 41, stk. 2, litra a). Heller ikke den nye høringsprocedure har gjort det muligt på effektiv vis at tage stilling hertil.
4. Fjerde anbringende om ulovligheden af at anvende Kommissionens delegerede forordning (EU) 2015/63 (⁵) som retsgrundlag for den anfægtede afgørelse
 - I forbindelse med det fjerde anbringende har sagsøgeren gjort gældende, at artikel 4-7, artikel 9 i samt bilag I til delegeret forordning 2015/63 — som den anfægtede afgørelse er støttet på — medfører en uigennemsigtig ordning for fastsættelse af bidrag, som er i strid med chartrets artikel 16, 17, 41 og 47, og hvorunder overholdelsen af chartrets artikel 20 og 21 samt proportionalitetsprincippet og retssikkerhedsprincippet ikke er sikret.

5. Femte anbringende om ulovligheden af at anvende direktiv 2014/59/EU ⁽⁶⁾ og forordning (EU) nr. 806/2014 ⁽⁷⁾ som retsgrundlag for delegeret forordning (EU) 2015/63 og dermed for den anfægtede afgørelse

- Sagsøgeren har med det femte anbringende gjort gældende, at de bestemmelser i direktiv 2014/59/EU og forordning (EU) nr. 806/2014, som bindende kræver oprettelse af den bidragsordning, der gennemføres ved delegeret forordning 2015/63, og som ikke kan fortolkes i overensstemmelse med primærretten og dermed er uforenelige med pligten til at begrunde retsakter, retssikkerhedsprincippet samt med traktaterne (navnlig artikel 1, stk. 2, TEU samt artikel 15 TEUF, artikel 296 TEUF og artikel 298 TEUF) og chartret (navnlig chartrets artikel 16, 17, 41, 42 og 47), er ulovlige.

⁽¹⁾ EUT 2020, C 423, s. 32.

⁽²⁾ EUT 2020, C 443, s. 17.

⁽³⁾ EUT 2021, C 44, s. 33.

⁽⁴⁾ EUT 2021, C 44, s. 35.

⁽⁵⁾ Kommissionens delegerede forordning (EU) 2015/63 af 21.10.2014 om supplerende regler til Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2014/59/EU for så vidt angår ex ante-bidrag til afviklingsfinansieringsordninger (EUT 2015, L 11, s. 44).

⁽⁶⁾ Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2014/59/EU af 15.5.2014 om et regelsæt for genopretning og afvikling af kreditinstitutter og investeringsselskaber og om ændring af Rådets direktiv 82/891/EØF og Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2001/24/EF, 2002/47/EF, 2004/25/EF, 2005/56/EF, 2007/36/EF, 2011/35/EU, 2012/30/EU og 2013/36/EU samt forordning (EU) nr. 1093/2010 og (EU) nr. 648/2012 (EUT 2014, L 173, s. 190).

⁽⁷⁾ Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 806/2014 af 15.7.2014 om ensartede regler og en ensartet procedure for afvikling af kreditinstitutter og visse investeringsselskaber inden for rammerne af en fælles afviklingsmekanisme og en fælles afviklingsfond og om ændring af forordning (EU) nr. 1093/2010 (EUT 2014, L 225, s. 1).

Sag anlagt den 22. juni 2021 — Volkskreditbank mod SRB

(Sag T-348/21)

(2021/C 320/57)

Processprog: tysk

Parter

Sagsøger: Volkskreditbank AG (Linz, Østrig) (ved advokaterne G. Eisenberger og A. Brenneis)

Sagsøgt: Den Fælles Afviklingsinstans (SRB)

Sagsøgerens påstande

- Afgørelse truffet af Den Fælles Afviklingsinstans den 14. april 2021 om beregning af ex ante-bidrag til Den Fælles Afviklingsfond for 2021 (SRB/ES/2021/22), herunder bilagene dertil, annulleres, og under alle omstændigheder i det omfang afgørelsen, herunder bilagene dertil, vedrører det bidrag, som sagsøgeren skal betale.
- Sagen udsættes i henhold til artikel 69, litra c) eller d), i Rettens procesreglement, indtil der træffes retskraftig afgørelse i (de forenede) sager C-584 P ⁽¹⁾ og C-621/20 P ⁽²⁾, C-663/20 P ⁽³⁾ og C-664/20 P ⁽⁴⁾, da disse sager, der allerede har verseret i længere tid, i vidt omfang omhandler de samme retsspørgsmål.
- Den Fælles Afviklingsinstans tilpligtes at betale sagsomkostningerne.

Søgsmålsgrunde og væsentligste argumenter

Søgsmålet støttes på fem anbringender, der er identiske med de anbringender, der er gjort gældende i sag T-347/21, Hypo Vorarlberg Bank mod SRB.

⁽¹⁾ EUT 2020, C 423, s. 32.

⁽²⁾ EUT 2020, C 443, s. 17.

⁽³⁾ EUT 2021, C 44, s. 33.

⁽⁴⁾ EUT 2021, C 44, s. 35.

Sag anlagt den 25. juni 2021 — KTM Fahrrad mod EUIPO — KTM (R2R)**(Sag T-353/21)**

(2021/C 320/58)

*Stævningen er affattet på tysk***Parter**

Sagsøger: KTM Fahrrad GmbH (Mattighofen, Østrig) (ved advokat V. Hoene)

Sagsøgt: Den Europæiske Unions Kontor for Intellectuel Ejendomsret (EUIPO)

Den anden part i sagen for appelkammeret: KTM AG (Mattighofen, Østrig)

Oplysninger vedrørende sagen for EUIPO

Indehaver af det omtvistede varemærke: KTM Fahrrad GmbH

Det omtvistede varemærke: EU-ordmærket R2R — EU-varemærke nr. 17 886 364

Sagen for EUIPO: Ugyldighedssag

Den anfægtede afgørelse: Afgørelse truffet den 20. april 2021 af Femte Appelkammer ved EUIPO (sag R 261/2020-5)

Påstande

- Annulation af annulationsafdelingens afgørelse om ugyldighed nr. 22964C af 4. december 2019 og af afgørelsen af 20. april 2021 truffet af Femte Appelkammer, hvorved førstnævnte afgørelse blev bekræftet, herunder vedrørende sagsomkostningerne, og afslag på KTM AG's ugyldighedsbegæring.
- Subsidiært annulation af annulationsafdelingens afgørelse om ugyldighed nr. 22964C af 4. december 2019 og af afgørelsen af 20. april 2021 truffet af Femte Appelkammer, hvorved førstnævnte afgørelse blev bekræftet, herunder vedrørende sagsomkostningerne, og afslag på KTM AG's ugyldighedsbegæring for så vidt angår cykler og cykeldele — indeholdt i klasse 12 — navnlig befordringsmidler til brug på land og dele til befordringsmidler.
- Mere subsidiært annulation af annulationsafdelingens afgørelse om ugyldighed nr. 22964C af 4. december 2019 og af afgørelsen af 20. april 2021 truffet af Femte Appelkammer, hvorved førstnævnte afgørelse blev bekræftet, herunder vedrørende sagsomkostningerne, og afslag på KTM AG's ugyldighedsbegæring for så vidt angår cykler og cykeldele, indeholdt i klasse 12, navnlig cykler og tohjulede køretøjer samt dele til cykler og tohjulede køretøjer.

Anbringender

- Tilsidesættelse af artikel 58 i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) 2017/1001
 - Tilsidesættelse af artikel 95 i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) 2017/1001.
-

Sag anlagt den 25. juni 2021 — Portigon mod SRB**(Sag T-360/21)**

(2021/C 320/59)

Processprog: tysk

Parter

Sagsøger: Portigon AG (Düsseldorf, Tyskland) (ved advokaterne D. Bliesener, V. Jungkind og F. Geber)

Sagsøgt: Den Fælles Afviklingsinstans (SRB)

Sagsøgerens påstande

- Afgørelse truffet af Den Fælles Afviklingsinstans den 14. april 2021 om beregning af ex ante-bidraget til Den Fælles Afviklingsfond for 2021 (nr. SRB/ES/2021/22) annulleres, for så vidt som den vedrører sagsøgeren.
- Sagen udsættes i henhold til artikel 69, litra c) og d), i Rettens procesreglement, indtil der er truffet endelig afgørelse i sag T-413/18 ⁽¹⁾, sag T-481/19 ⁽²⁾, T-339/20 ⁽³⁾ og T-424/20 ⁽⁴⁾ samt C-664/20 P ⁽⁵⁾, eller indtil disse sager på anden måde afsluttes.
- Den Fælles Afviklingsinstans tilpligtes at betale sagsomkostningerne.

Søgsmålsgrunde og væsentligste argumenter

Til støtte for søgsmålet har sagsøgeren anført følgende anbringender.

1. Første anbringende om tilsidesættelse af Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 806/2014 ⁽⁶⁾, Rådets gennemførelsesforordning (EU) 2015/81 ⁽⁷⁾ og EUF-traktaten ved at forpligte sagsøgeren til at bidrage til Afviklingsfonden.
 - Sagsøgte har med urette undergivet sagsøgeren pligt til at indbetale bidrag, idet forordning nr. 806/2014 og Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2014/59/EU ⁽⁸⁾ ikke foreskriver en bidragspligt for institutter, som er under afvikling.
 - Lovgiver kunne ikke med rette basere bidragspligten på artikel 114 TEUF, da den ikke har relevans for det indre marked. EU-harmoniserede bidragsregler letter hverken udøvelsen af de grundlæggende friheder eller afhjælper væsentlige konkurrenceforvridninger for så vidt angår institutter, der har trukket sig tilbage fra markedet.
 - Sagsøgte har med urette undergivet sagsøgeren pligt til at indbetale bidrag, da instituttet ikke er risikoeksponeret, en afvikling af instituttet er udelukket efter forordning nr. 806/2014, og instituttet ikke har nogen betydning for stabiliteten i det finansielle system.
 - Kommissionens delegerede forordning (EU) 2015/63 ⁽⁹⁾ er som væsentlig bestemmelse for beregningen af bidraget (artikel 290, stk. 1, andet punktum, TEUF) i strid med såvel artikel 114 TEUF som artikel 103, stk. 7, i direktiv 2014/59/EU.
2. Andet anbringende om tilsidesættelse af artikel 41, stk. 2, litra c), og artikel 47 i Den Europæiske Unions charter om grundlæggende rettigheder (herefter »chartret«), da beregningsproceduren ikke gør det muligt at begrunde bidragsberegningen tilstrækkeligt. Delegeret forordning (EU) 2015/63 er delvis ugyldig.
3. Tredje anbringende om tilsidesættelse af chartrets artikel 16 og 20, idet den anfægtede afgørelse som følge af sagsøgerens særlige situation er i strid med det almindelige lighedsprincip og med friheden til at oprette og drive egen virksomhed.

4. Fjerde anbringende om tilsidesættelse af væsentlige formforskrifter og muligvis af artikel 5, stk. 1, i gennemførelsesforordning (EU) 2015/81, da det er uklart, om afgørelsen truffet af Den Fælles Afviklingsinstans er autentisk. Endvidere har sagsøgte ikke foretaget en tilstrækkelig undersøgelse af sagens faktiske omstændigheder, ikke hørt sagsøgeren inden vedtagelsen af Afviklingsinstansens afgørelse og ikke begrundet afgørelsen tilstrækkeligt.
5. Femte (subsidiære) anbringende om tilsidesættelse af artikel 69, stk. 1, i forordning nr. 806/2014 på grund af for højt ansat målniveau, idet sagsøgte højst kunne ansætte målniveauet til 55 000 000 000 EUR.
6. Sjette (subsidiære) anbringende om tilsidesættelse af artikel 70, stk. 2, i forordning nr. 806/2014, sammenholdt med artikel 103, stk. 7, i direktiv 2014/59/EU, idet sagsøgte ved beregningen af bidragets størrelse ikke burde have medtaget risikofrie passiver i de relevante passiver.
7. Syvende (subsidiære) anbringende om tilsidesættelse af artikel 70, stk. 6, i forordning nr. 806/2014, sammenholdt med artikel 5, stk. 3 og 4, i delegeret forordning 2015/63, idet sagsøgte med urette beregnede sagsøgerens bidrag på grundlag af derivatkontrakternes bruttoværdi.
8. Ottende (subsidiære) anbringende om tilsidesættelse af artikel 70, stk. 6, i forordning nr. 806/2014, sammenholdt med artikel 6, stk. 8, litra a), i delegeret forordning 2015/63, idet sagsøgte med urette anså sagsøgeren for et institut under omstrukturering.

⁽¹⁾ EUT 2018, C 294, s. 41.

⁽²⁾ EUT 2019, C 305, s. 60.

⁽³⁾ EUT 2020, C 240, s. 34.

⁽⁴⁾ EUT 2020, C 279, s. 70.

⁽⁵⁾ EUT 2021, C 44, s. 35.

⁽⁶⁾ Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 806/2014 af 15.7.2014 om ensartede regler og en ensartet procedure for afvikling af kreditinstitutter og visse investeringsselskaber inden for rammerne af en fælles afviklingsmekanisme og en fælles afviklingsfond og om ændring af forordning (EU) nr. 1093/2010 (EUT 2014, L 225, s. 1).

⁽⁷⁾ Rådets gennemførelsesforordning (EU) 2015/81 af 19.12.2014 om ensartede betingelser for anvendelse af Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 806/2014 for så vidt angår ex ante-bidrag til Den Fælles Afviklingsfond (EUT 2015, L 15, s. 1).

⁽⁸⁾ Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2014/59/EU af 15.5.2014 om et regelsæt for genopretning og afvikling af kreditinstitutter og investeringsselskaber og om ændring af Rådets direktiv 82/891/EØF og Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2001/24/EF, 2002/47/EF, 2004/25/EF, 2005/56/EF, 2007/36/EF, 2011/35/EU, 2012/30/EU og 2013/36/EU samt forordning (EU) nr. 1093/2010 og (EU) nr. 648/2012 (EUT 2014, L 173, s. 190).

⁽⁹⁾ Kommissionens delegerede forordning (EU) 2015/63 af 21.10.2014 om supplerende regler til Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2014/59/EU for så vidt angår ex ante -bidrag til afviklingsfinansieringsordninger (EUT 2015, L 11, s. 44).

Sag anlagt den 25. juni 2021 — Essity Hygiene and Health AB mod EUIPO (Gengivelse af et blad)

(Sag T-364/21)

(2021/C 320/60)

Processprog: svensk

Parter

Sagsøger: Essity Hygiene and Health AB (Göteborg, Sverige) (ved advokat U. Wennermark)

Sagsøgt: Den Europæiske Unions Kontor for Intellectuel Ejendomsret (EUIPO)

Oplysninger vedrørende sagen for EUIPO

Det omtvistede varemærke: Ansøgning om EU-figurmærket, der gengiver et blad — registreringsansøgning nr. 16 709 305

Den anfægtede afgørelse: Afgørelse truffet den 31. marts 2021 af Første Appelkammer ved EUIPO (sag R 2196/2017-1)

Påstande

- Den anfægtede afgørelse annulleres, for så vidt som ansøgningen herved afslås.
- Den anfægtede afgørelse omgøres, idet klagen over undersøgerens afgørelse vedrørende de ansøgte varer i klasse 16 tages til følge.
- EUIPO tilpligtes at betale omkostningerne forbundet med sagens behandling såvel for Retten som ved EUIPO.
- Subsidiært tilpligtes EUIPO at betale omkostningerne forbundet med sagens behandling for Retten.

Anbringender

- Tilsidesættelse af artikel 7, stk. 1, litra b), i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) 2017/1001
 - Tilsidesættelse af artikel 7, stk. 1, litra c), i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) 2017/1001
 - Tilsidesættelse af artikel 165, stk. 5, i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) 2017/1001 samt artikel 36, stk. 1, litra g), og artikel 36, stk. 2, i Kommissionens delgerede forordning (EU) 2018/625.
-

ISSN 1977-0871 (elektronisk udgave)
ISSN 1725-2393 (papirudgave)

Den Europæiske Unions
Publikationskontor
L-2985 Luxembourg
LUXEMBOURG

DA